

Я 11

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

2002 р.

Міністерство освіти і науки України
Міжнародний університет «Рівненський економіко-
гуманітарний інститут»
імені академіка Степана Дем'янчука
Управління освіти і науки Рівненської обласної
державної адміністрації

Матеріали шостих учнівських громадських читань
«Я голосую за мир»

16 травня 2002 р.

Відповідальний за випуск: кандидат педагогічних
наук, доцент кафедри педагогіки

Пагута Т.І.

ІН 41951

Автори

8 100087 513812

Я ХОЧУ МИРУ НА ЗЕМЛІ!

Я хочу миру на Землі,
 Щоб, війн ніколи не було.
 Я хочу миру на Землі,
 Щоб люди всі спокійно спали.
 Я хочу миру на Землі,
 Щоб діти всі до школи йшли.
 Я хочу миру на Землі,
 Щоб посміхатись ми могли.

Попович Дмитро

1 клас, ЗОШ № 9

м. Рівне

Сонечко всміхається,
 Небо голубіє
 Гілочка вишнева
 Стука у вікно.
 Мир – це мама й тато,
 Мир – це я і ти,
 Мир – це просто спокій
 На моїй землі.

Гречковська Анастасія

1 клас, ЗОШ № 20

м. Рівне

НІ – ВІЙНИ!

Прокидаюсь рано-вранці і радію материнській усмішці, голубому небу, ясному сонцю, різнобарвним квіточкам. Я щаслива, що живу у мирний час. Я щаслива, що немає війни.

Війна – це велике зло. Вона забирає не лише дорослих, а й маленьких дітей. Мені дуже боляче, коли я дивлюся кінофільми про події Другої Світової війни. Я співчуваю голодним дітям і заплаканим матерям.

Я ще дуже маленька. Коли прогриміли вибухи у США, я боялась, що може бути нова війна.

Сьогодні хочу звернутися до всіх дорослих:” Бережіть мир, не робіть сиротами дітей, не засмучуйте їх матерів”. Нехай девізом щоденного дня буде “ Ні – війни!”

33027 м.Рівне, вул.С.Дем'янчука

**МЕГУ
 БІБЛІОТЕКА**

N 41951

МИ -МАЛЕНЬКІ ЛІХТАРИКИ МИРУ

Маленькі діти завжди радіють сонечку і квітам. Ми усміхаємося матусі. Ми милуємося голубим небом. Мир планує на планеті.

Діточки, боріться за мир своєю усмішкою, ласкавим поглядом.

Мир – це велике щастя.

Борімося за нього!

Войтович Тетяна
ЗОШ № 1
М. Рівне

ВІТРОМ ПАХУЧА ЗЕМЛЯ

Почав танути сніг. Дні стали довші. Потепліло. Подув теплий вітерець. Це прийшла весна. Прилітають птахи. Найперші весняні гості – граки. Після них прилітають шпаки та жайворонки. Пригріло березневе сонечко і птахи беруться за весняні справи. Першим налаштовує гніздо чорний ворон.

Дуже гарно весною в лісі. Чути спів пташок. З'явилися перші квіти: проліски, сон-трава, підсніжники. Вони відцвітають дуже швидко. Ще на деревах немає листочків, а вже зацвів первоцвіт, медунка. В кінці березня на початку квітня на деревах і кущах з'явилися перші листочки, починають цвісти квіти на деревах і кущах. Спершу цвітуть абрикоси, потім яблуні, вишні, груші, бузок.

Це пора запашних квітів.

Все прокидається від сну. Тільки пригріло сонечко, як з'явилися комахи. Ось полетів метелик, бджола, джміль, муха. Прокидаються і звірі. Ведмідь покидає свою барлогу, у зайців з'явилися зайченята, у білки – білченята.

Яка це гарна пора року!

Ничипорук Ярослав
2-Г клас
школа розвитку І ст. № 29
м. Рівне

МИР В МОЇХ ОЧАХ

Мир в моїх очах зовсім інший, ніж війна. Мир – це поєднання всіх народів. Люди хочуть повернути тих, хто загинув. Радянські воїни, партизани, всі б відпочивали б, а не

воювали. Мир в моїх очах – це злагода, свобода слова.

Фашисти загарбали Україну дуже давно, коли вона ще не була незалежною. Люди на той час мали ще не дуже добру зброю. А закінчилась війна 9 травня 1945 року. Щоб війна не повторилася, не можна всупати в війну з іншими країнами. Я не хочу, щоб це сталося, тому, що не люблю хаос і хочу, щоб різні народи не вмирили, а процвітали, і раділи миру.

Пасічник В'ячеслав

2 – Г клас

школа розвитку І ст. № 29

м. Рівне

ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ

День Перемоги велике і гарне свято. Але є і сумні сторінки цього дня. Давайте згадаємо 22 червня 1941 року. Звісно ви знаєте, розпочалася Друга Світова війна.

Фашисти загарбали Україну, Польщу та інші країни світу. Вони наступали, і знищували все на своєму шляху. Багато загинуло тоді людей. Але все ж таки були тоді люди, які врятували Україну від фашистів. Це була Червона Армія. Мужні чоловіки воювали, багато загинуло, дуже багато.

Але не потрібно забувати, що 9 Травня 1945 року. Єгоров і Кантарія закріпили над Рейхстагом червоний прапор.

Я хотів би, щоб це лихо не повторилося. І щоб уся земна куля жила в злагоді і мирі.

Кругій Катерина

5-Д клас, ЗОШ № 19

м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

Найстрашніше на Землі - війна. Війну я бачила у кінофільмах, телепередачах; чула розповіді про неї від дорослих; читала оповідання. Скільки горя та сліз приносить війна. Скількох жінок залишає вона вдовами, а дітей сиротами. Щасливі люди в тій країні, в якій ніколи не було війни. Але, на жал, на нашій планеті немає жодної такої країни. Мирне життя - це щастя для людей, тому я голосую за мир.

Сидорук Ольга

2-В клас, ЗОШ № 1.

м. Рівне

МИР В МОЇХ ОЧАХ

Найголовніше бажання всіх людей – щоб були мир і радість на землі. Чому ж сьогодні у багатьох країнах ідуть

війни? Щодня багато дорослих і дітей вмирають від голоду і хвороб. Вода, земля і повітря забруднені. Я хочу щоб усе це змінилося.

Я хочу, щоб на Землі був мир, щоб усі люди були щасливими, любили і поважали одне одного. Щоб усі діти знали, що батьки їх люблять. Я хотіла б також, щоб, всі були здоровими, а наша планета – чистою ы гарною, подібною на сад.

У сьогоднішньому світі це неможливо, але в майбутньому так, бо наш Творець обіцяє здійснити все це. Тому зараз я навчаюсь, намагаюся слухатися батьків ы з нетерпінням чекаю часу коли всі люди житимуть у мирі.

Бубнюк Іван
2 –Г клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

МОЯ ПЛАНЕТА

Мене звати Ваня. Я живу на планеті Земля. Моя планета дуже красива. На ній є: ліса, поля, озера, річки, моря, океани, великі міста і села. Тут живуть люди різних національностей, Всі вони хочуть миру. Але є на нашій планеті місця, де йдуть війни. Тому, в майбутньому я хочу бачити свою планету без війн, таку ж красиву, квітучу і заселену щасливими людьми.

Коптель Вікторія
2-Г клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

Мир – це коли можна спокійно гратися, ходити до школи, їздити на екскурсії. Мир – це коли я лягаю спокійно спати. Багато дітей на планеті земля не ходять до школи, тому, що в їхніх країнах ідуть війни.

Я маю житло, їжу, а є такі дітки, що помирають від голоду, живуть під відкритим небом навіть взимку. Я хочу, щоб наша країна ніколи ні з ким не воювала, щоб у нас завжди був мир.

Ільшенко Анастасія
2-Г клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

МИР

Під словом мир я розумію любов до матусі, до рідної землі і України. Якби на світі миру не було, тоді б ми не змогли

дружити один з одним. Ми б сумували. А коли людина сумує, це вже не життя. Люди не хочуть війни. Мир потрібен всім народам світу.

Міхай Віталій

2-Г клас, ЗОШ № 1

м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Ми живемо на великій планеті, яка називається Земля. На ній знаходяться різні країни, населені різними народами. Одні з них живуть мирно і в достатку, а інші воюють. Війна приносить тільки біль і горе. Тому я хочу, щоб всі війни скінчилися і у світі настав мир. Щоб діти не були голодними і могли вчитися і рости щасливо. А дорослі могли працювати і жити в радості і благополуччі.

Я голосу за мир на всій Землі!

Ісмаїлова Севінч

2-Г клас, ЗОШ № 1

м. Рівне

Я юна громадянина України. Мені дуже подобається моя країна. Для того, щоб вона завжди була мирною та проквітаючою, я зараз намагаюся гарно навчатися, щоб бути гідною громадянкою своєї держави. Знання мені потрібні, щоб в майбутньому принести як найбільше користі людям, країні. Я мрію стати лікарем, щоб на нашій землі не було хворих людей. Щоб всі були усміхненими та здоровими. Всі люди повинні дбати про добробут нашої України.

Бережицький Денис

2-В клас

м. Рівне, ЗОШ № 20

Я - ЗА МИР!

На землі живе багато дітей. Усі вони хочуть жити в мирі. Щодня бачити чисте небо, чути спів пташок та ніжний голос мами...

Я живу у дуже гарному місті. Навчаюся в школі. У вільний час граюся. Мої друзі теж школярі. І у нас є свої мрії. Щоб вони здійснилися, потрібен мир.

Хай буде мир на всій Землі. Хай сонечко щодня ніжно пестить нас своїм промінням!

Кричильська Юлія

2-Д клас

м. Рівне, ЗОШ № 1

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

Я щаслива дитина, тому, що живу на мирній землі і маю тата і маму. По розповіді дізнаюся скільки людей загинуло у роки війни, скільки дітей залишилося без батьків, матерів, без чоловіків. І зараз коли у нас мир, є такі країни які воюють: плачуть діти, помирають люди, панує голод.

Тому, я голосую за мир!

Луцук Юрій

2-Г клас, ЗОШ № 1

м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Мир... Це слово означає спокій і злагоду. Люди всієї планети борються і прагнуть, щоб був мир.

Я хочу, щоб був мир на всій планеті, щоб усім дітям лагідно світило сонце і над ними було мирне небо. Щоб всі діти ходили до школи і пізнавали світ знань. Щоб вміли дружити між собою з ранніх років.

Коли буде мир – всі тоді будуть задоволені. Мир потрібно берегти. І я голосую за мир!

Радисюк Юлія

2 –Д клас, ЗОШ № 1

м. Рівне

Я ЛЮБЛЮ СВОЮ УКРАЇНУ

Україна! Рідна земле!

Я люблю тебе всім серцем.

Ти як матінка красуня

І надійна як татуньо.

Я люблю твої озерця,

Ріки, море, ліс і сонце.

Дощик й сніг я теж люблю.

Й Богу завжди я молюсь,

Щоб послав він нам здоров'я,

Миру, злагоди, любові.

Щоб ми, дітки, гарно вчились,

А батьки наші трудилися.

Гроші добрі заробляли,

Нам, маленьким все купляли.

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

Кожного ранку прокидається наша рідна Україна. Діти ідуть до школи, студенти поспішають в інститути, дорослі стають до своєї роботи. Одні живуть багато, інші бідно. Але всі однаково живуть у мирній державі. По телевізору я бачив як гинуть маленькі діти і дорослі, старі і молоді ні в чому не винні люди. Я не хочу війни. Я боюсь її. Я хочу, щоб світило сонце, зеленіла трава, розквітали квіти, усміхалися люди. Я хочу миру на всій землі. Я голосую за мир в усьому світі!

Чубик Євгенія
2-Д клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

Слово МИР! Коли задумаєшся над цим словом, то воно дуже важливе для нас. Коли на землі Мир, то люди живуть щасливо.

Коли я дивлюсь по телевізору про війну в інших країнах, обличчя цих людей наповнене жахом, а на очах сльози.

Там де війна, діти не ходять до школи, не співають пісень, не зустрічаються з друзями. З розповідей старших про Велику Вітчизняну війну, наш народ зазнав багато горя, горіли міста і села, падали розбиті будинки, огорталася чорним димом земля. Загинуло багато невинних людей.

Я хочу, щоб на всій Землі був Мир. Щоб небо завжди було чисте, щоб ми знали про війну тільки з історії.

Я люблю Мир, як і мільйони простих людей, що живуть на землі. Тому я голосую за Мир!

Мосійчук Ярослава
2-Г клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

Дитинство – щаслива пора. Коли маленького чоловіка оточують любов'ю, пестять. Діти повинні гратися, вчитися, щоб потім вирости відповідальними людьми. А війна не щадить нікого. У моєї бабусі на війні загинув тато. У іншій бабусі батьків вбили. Вона виросла сиротою. Але ж діти потребують

уваги як матері, так і батька.

А подивитися на теперішні часи. Скільки невинних людей гине на війнах, в терактах, від голоду.

Тому, я голосую за мир!

Остапчук Яна
2-Д клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

МИР – ЦЕ СПОКІЙ НА ЗЕМЛІ

Я голосую за мир. Слово мир – воно таке радісне! Мир – це коли співають птахи, коли вітерець шелестить листочками дерев, коли сміються діти.

Я щаслива, коли бачу посмішки на устах мами і сестрички. Я люблю з ними їздити в ліс, на озеро. Там гарно літом і восени. Я хочу, щоб всі були щасливі, щоб не стріляли, щоб можна було спокійно спати, гуляти, навчатись і гратися.

МИР НА ПЛАНЕТИ

Найбільше я хочу, щоб мир був на світі,
щоб сонце світило, всміхалися діти.

Щоб небо чисте, голубе над нами красувалось.

Щоб на усій землі, ніде війна страшна не насувалась.

Нехай же ліс шумить листвою, співають весело пташки.

А діти всі ідуть юрбою до школи вчитись залюбки.

Хай буде мир на голубій планеті, за неї кращої не знаю.

У Космос не пустіть страшні ракети,

я всіх Вас, люди, закликаю!

Хованець Оксана
2-Г клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

МИ ГОЛОСУЄМО ЗА МИР

Ми голосуємо за мир,

Щоб неба голуба блакить і сонця промені яскраві

Зіграли землю матінку для нас.

Щоб радісно сміялись діти, цвіли сади і пахли квіти,

Достаток щоб прийшов у кожний дім.
Здоров'я, щастя, радості до кожної оселі,
Щоб хліб на вишитому рушнику
Був символом добра на Україні.

Жук Олена
2-В клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

ПАНОВЕ, В МЕНЕ ДО ВАС МАЛЕНЬКЕ ПРОХАННЯ

Сьогодні за звичкою я раненько прокинулась та згадавши, що не потрібно йти до школи, вирішила трішки поніжитись у ліжку. Біля мене спокійно сопів мій старший брат, посміхаючись крізь сон. Певно снилося йому щось хороше. Та ось за вікном почалася якась метушня і сердите цвіркання. Я тихенько підвелася і виглянула крізь щілинку у шторах. І справді. Три розбишаки – горобчики не могли поділити між собою скоринку хліба. Щоб розборонити їх, я легенько стукнула у вікно. Вони стрепенулися і полетіли.

Я знову лягла під ковдру. До кімнати крізь щілину заглядало весняне сонечко. Воно пускало веселі “зайчики”, які стрибали по стінах, шафі, дзеркалу.. Я з цікавістю спостерігала за цими пустунцями. На душі в мене було радісно, затишно і спокійно. Я думала, яке хороше життя? В мене є мама, тато, брат, бабусі, дідусі яких я дуже – дуже люблю. І вони мене люблять і піклуються про нас з братом. А ще я люблю свою вчительку, Тетяну Володимирівну. Вона дуже гарна, розумна, спокійна, лагідна, але часом сварить наших хлопців-бешкетників, бо вони не хочуть слухатись. Вона мене вчить грамотно писати, виразно читати, вірно рахувати, міркувати, мислити, за що я їй дуже вдячна....

Так я лежала і думала про те, як хороше і радісно мені живеться і щоб так було завжди. Та ось сонячні зайчики в моїй кімнаті кудись зникли, і враз стало темно і якимось сумно. Це, певно. Велика хмара своїм чорним крилом закрила сонечко. По підвіконню забряжчав весняний дощ.

Я згадала, як мама мені розповідала про країни, де зараз іде війна. По телевізору я бачила руїни, які залишаються після бомбардування. А скільки вмирає зовсім невинних людей! Бідні дітки залишаються без тат і мам. Нема кому їх приголубити і пошкодувати. Вони не мають що їсти, ходять брудні, обідрані, сплять де прийдеться. Вони не вміють читати і писати, бо не

вчаться у школі. Мені дуже шкода цих невинних дітей. І якби я була на їхньому місці, то запитала б у дорослих: «У чому ми винні, Що так мучимося на цьому світі? Адже це не життя, коли поряд валяться будинки, гинуть люди, над головою свистять кулі, немає спокою, впевненості у завтрашньому дні». Будь – ласка, панове, зробіть так, щоб на нашій землі ніде не пахло зброєю, щоб всюди панував мир і злагода між людьми, щоб не плакали діти, які залишилися сиротами. Я хочу, щоб всі були такі ж щасливі як я, бо я ніколи не бачила війни. І думаю, що ніколи не відчую на собі цього лиха, бо живу в миролюбивій, могутній державі, яка зветься Україна!

Храпко Олександр
2-А клас, ЗОШ № 20
м. Рівне

Я НЕ ХОЧУ ВІЙНИ

Ми живемо у мирний час, але спогади про війну не залишають нашу родину.

На війні загинув моєї бабусі дід, а живим повернувся мій прадід Лаврін. Він часто розповідав моїй мамі про війну, як було важко і страшно. Дідусь завжди згадував своїх друзів, з якими так ждав Перемоги.

Наше покоління живе в мирний час, і про війну ми дізнаємося тільки з книжок та кінофільмів.

Я не хочу, щоб на землі люди воювали, я не хочу, щоб від куль гинули діти.

Хай завжди буде світле, мирне і безхмарне небо на всій земній кулі.

Хоменко Валерія
2-Б клас, ЗОШ № 20
м. Рівне

ЖИВА ПАМ'ЯТЬ

Мого прадіда звали Михайло Федорович Шерстньов. Тяжке життя дісталось його поколінню.

У двадцять два роки пішов він рядовим на фронт захищати нашу рідну землю від фашистських загарбників, які посміли напасти на нашу святиню – Вітчизну.

Довгих п'ять років тягнулася Велика Вітчизняна війна....

У двадцять сім літ повернувся додому прадідусь

Михайло старшим лейтенантом з двома орденами і багатьма медалями, проте багато його друзів залишилися на полях війни вічно.

Пам'яттю про них є серед степів могили та пам'ятники.

Щороку 9 Травня ми всією родиною зі скорботою віддаємо данину пам'яті полеглим. Кладемо квіти...

Бачічук Богдан
3-В клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

Нема мабуть на світі людини яка б не хотіла, щоб в світі, у її країні і навіть у сім'ї був мир. Щоб не було війни. Щоб у всьому світі був мир. Щоб люди дружили між собою, щоб хто посварився між собою, щоб помирилися.

Хочу, щоб ті люди які воюють, знищують народи, стали добрими, мирними. Там, де іде війна не співають пташки, не цвітуть квіти, не сміються люди.

Савчук Оксана
3-А клас
школа розвитку І ст. № 29
м. Рівне

ЧОМУ ПЛАЧУТЬ СОЛДАТСЬКІ МАТЕРІ

На нашу Україну нападали загарбники. Хотіли завоювати Україну. Але хоробрі українці відбивалися з усіх сил. Скільки солдатів загинуло.

А багато матерів плачуть донині, сини їх не повернулися з війни. Як вони голубили, пестили, колихали своїх синів. А на старості років немає навіть до кого голову схилити.

Я проклинаю війну! Не хочу, щоб плакали матері.

Герасимчук Ірина
3-А клас
школа розвитку І ст. № 29
м. Рівне

МИР В МОЇХ ОЧАХ

Споконвіку нашу Україну хотіли завоювати багато країн світу.

Війна! В цьому слові я бачу поранених солдат, біль матерів і плач сиріт. Але теперішнє покоління не дасть ворогам переступити кордон нашої України. Тепер матері можуть не боятися за їхніх дрібненьких діточок, що їх можуть поневолити

вороги.

Тепер Україна – незалежна країна! І ми, майбутні господарі нашої держави, будемо боротися за мир. Тому що мир – це добробут, благополуччя і щастя нашого народу.

Кравчук Марія

3-А клас

школа розвитку І ст. № 29

м.Рівне

ПАНОВЕ, В МЕНЕ МАЛЕНЬКЕ ПРОХАННЯ

Недавно звістка потрясла весь світ. В Америці в хмарочос врізався літак. Багато людських життів забрав цей вибух. Багато американців ніколи більше не побачать своїх батьків, внуків, сестер, братів.

Панове, я Вас прошу! Опам'ятайтеся, не забирайте чужих життів, які подарував їм Бог. Адже це великий гріх. Панове, Я Вас прошу – не потрібно цих війн, адже можна все вирішити миром.

Панове, опам'ятайтеся! За кожне втрачене життя вас покарає Бог.

Якимова Марія

3-А клас

школа розвитку І ст. № 29

м. Рівне

БОЛЯТЬ РАНИ У ВЕТЕРАНІВ

На Україну напали німці. Почалася Велика Вітчизняна війна.

Діти, матері, бабусі ховалися в льохах, дровітнях і землянках. І в бій пішли хоробрі українці, які хотіли захистити Україну від фашистів. Багато із них полягло на полі бою. А ті, хто вижив, носять під серцем осколок кулі. Фашисти спалювали села. Заганяли людей в церкви і спалювали. Дітей відбирали і вивозили з країни в рабство, старих і немічних вбивали. Ветерани, які були колись молоді, винесли на своїх плечах головний тягар війни. Ще зараз у них не зажили сердечні і тілесні рани.

Ми повинні зробити все можливе і неможливе, щоб їхні останні роки життя були спокійними і щасливими.

Новосельська Ганна
3-А клас
школа розвитку І ст. № 29
м. Рівне

БОЛЯТЬ РАНИ У ВЕТЕРАНІВ

З давніх давен на Україну нападали вороги. Багато українців загинуло від ворожих шаблук і отруйних стріл, гострих списів ворогів.

Найстрашнішою була остання Велика вітчизняна війна. Хоробрі воїни захищали нашу Батьківщину від фашистів. Багато солдат загинуло на полі бою, а ті, які вижили, зараз уже немічні, старенькі, інваліди. У них на серці душевні рани. Ми маємо подарувати їм усмішку на обличчі! Адже вони варті більшого, ніж мають.

Майбутнє в наших руках! Ми будемо робити все можливе, щоб на землі не було війни, а був мир.

Ігор Ступницький
3-А клас, ЗОШ № 20
м. Рівне

БІЛЬ У СЕРЦІ

Біль у серці ветеранів
Після довгої війни,
Нема поруч їхніх друзів,
За свободу полягли.

Зринають в пам'яті бої,
Тяжкі-важкі безперестанку.
Герої перемогу здобули,
На радість всім нащадкам.

Огієвич Оксана
5-Д клас, ЗОШ № 8
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Що таке мир? Це тиша на шкільних уроках, веселий гам на перервах. Це дзвінкий регіт дівчорі у садочках, спів жайворонка в полі над нивою, пісня солов'я у діброві, гуркіт комбайна в широкому полі. Це спів косарів і жниць на лука, це

безкрає блакитне небо, в якому світить яскраве сонечко. Це гудіння бджоли над квіткою в лузі, коліскова матері над ліжком дитини. Це побачення молодих людей під зоряним небом, життєрадісність літніх людей в парку для відпочинку. Це бігання босоніж по калюжах під час літнього дощу. А ще це хліб і сіль на кожному столі, це будівництво хмарочосів і житлових будівель.

Так ось, я хочу, щоб всі барви життя заповнили кожен куточок нашої планети. Я голосу за мир!

Клигач Юлія

5-Б клас, ЗОШ № 20

м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!

Я хочу, щоб на нашій землі ніколи не було війни, терактів, щоб діти не голодували, навчалися в школах.

Я вірю, що Україна, яка завжди славилась своїми працездатними людьми, дбайливістю і любов'ю до природи, зможе запобігти війні і терактам. Треба тільки серцем пам'ятати, що ми – одна славна родина, і земля у нас, як і мати – на всіх одна.

Я голосую за мир!

Поліщук Іванна

5-Б клас, ЗОШ № 20

м. Рівне

ХАЙ БУДЕ МИР!

Мир... Яке це ласкаве слово. В ньому втілено квітучі сади, безмежні лани, веселе щебетання пташок.

Хай буде мир на всій планеті! Нехай діти будуть веселі і щасливі, успішно навчаються в школі.

Мої бабуся і дідусь народились у роки II світової війни. Вони розповідали як їм важко жилося.

Я хочу, щоб люди не знали ні голоду, ні холоду, щоб всі жили в достатку. Нехай не буде ніяких хвороб, сліз, жаків.

Нехай панує добро!

Нехай буде мир!

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Всі люди нашої планети мріють, щоб був Мир на всій землі. Немає в світі такої людини, чи дитини, яка б хотіла війни. Коли буде мир, то буде й злагода і щастя в кожній родині.

Український народ дуже працьовитий, він прагне миру усім своїм наступним поколінням.

Я також хочу жити під мирним небом. Хочу навчатися, а надалі й працювати у мирній країні.

Наші діди і прадіди завоювали нам мир ціною свого життя. І тому ми всі повинні пам'ятати це і бути гідними покоління свого часу.

Степанова Ганна
5-Д клас, ЗОШ № 8
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Я голосую за мир, тому, що коли люди будуть миритися, на землі не буде війни, люди не будуть красти, ображати німеччин, або менших за них, і будуть любити батьків. Мир між людьми потрібний. Я вважаю, якби на нашій землі був мир, то одяг, їжа, фрукти та товари для дому були б не такі дорогі, а можливо, й зовсім безцінні.

Мир підтримувати повинні усі: українці, росіяни, американці, молдовці і інші народності. Навіть коли подруга із кращим другом посваряться, вони один без одного не зможуть бути, всеодно помиряться.

Я б хотіла помирити усіх людей, але знаю, що це у мене не вийде.

Мир має бути, але його немає. Коли є мир, то є і хліб на столі, й у всіх успіхи у сім'ї.

Мир це все: і добро, і турботи про інших, і любов до ближніх.

Дем'янчук Олена
5-Б клас, ЗОШ № 20
м Рівне

ХАЙ БУДЕ МИР

Сьогодні у світі дуже багато країн ворогують між собою. У світі проливається багато крові і страждають невинні люди. Вони змушені емігрувати в інші країни.

Я хочу миру. Я не хочу бачити заплаканих матерів. У мирній державі можна будувати щасливе життя. То ж зберігаймо спокій, красу країни. Борімося за мир. Дбаймо про щасливе майбутнє маленьких дітей. Я рада, що сьогодні можемо голосувати за мир, сказати: “Ні! – війні!”

Рудика Людмила
5-Г клас, ЗОШ № 8
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Я голосую за мир не тому, що за нього всі голосують, тому, що мені так як і всім не хочеться Третьої світової війни. Нам хочеться, щоб завжди сяяло сонце, щоб навіть незнайомі нам люди посміхалися до нас. Щоб в Україні панував Мир, спокій, любов. Щоб зимою виблискував сніг на сонці, як перламутри, і щоб весною він розтанув, а з ним і наші біди, щоб літом все квітло, як квітне наше щастя, щоб осінню опадало листя так, як опадає наш сум. Нам хочеться жити вічно, і тому, я голосую за мир!

Ярчук Анастасія
5-Д клас, ЗОШ № 8
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Коли є мир, то є хліб на столі, й успіхи у сім'ї. Колись давно наша Україна боролася з фашистами, які хотіли поневолити і знищити все на своєму шляху, але український народ переміг ворогів і став вільним. Всі добрі люди хочуть, щоб на світі була злагода й любов. І я також цього бажаю, тому, що спілкуватися з людиною краще, коли вона добра і мирна. І жити всім би було добре коли на світі панував завжди мир. Я люблю природу – тварин, птахів і всіх людей, а головне добро, злагоду, любов і мир. Стараюся ні з ким не сваритися і не битися, а навпаки, намагаюся знайти нових товаришів. Бог створив людей, щоб вони не воювали, а любили і оберігали один одного, тому мир для нас такий необхідний. Кожного дня ти надієшся на те, що тобі зроблять добро, але чомусь не кожен це вміє.

СВІТ МРІЙ

Є добрі мрії, є злі.
Для кожного мрія своя,
Якою вона не була б
Чи добра вона, чи зла,
Але вона лиш твоя.

Кожна людина хоч раз у житті хотіла би побувати у своїх мріях. Для цього є сні.

Людина яка засинає, потрапляє у свої мрії.

У різних людей – різні сні. В них одні потрапляють у казкові королівства і стають вельможами, і інші плывуть на кораблях у невідомі країни і роблять там добрі справи, допомагають іншим. Третім сниться їжа, четвертим – коштовності, різні багатства, п'ятим – улюблена робота.

Але в усіх людей є спільна мрія – мир і радість на землі.

Бардачова Аліна
6-Д клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Ми живемо в цьому світі завдяки нашим дідам та прадідам, які боролися з ворогами, які відвоювали для нас мир. Багато людей віддали своє життя, щоб ми зараз жили так як живемо. Вони мріяли, щоб ніколи в світі більше не буде чути плач та матерів, що ми не будемо прокидатися від взривів.

В інших країнах світу йде війна, гинуть люди, вмирають від голоду та хвороб діти. Тому люди всіх країн мріють про мир і спокій. А що таке МИР!

Мир - це яскраве сонце, тихий шелест дерев, посмішки дітей та мрії їх батьків про світле мирне майбутнє. Щоб ніколи в світі не було плачу і турбот. І тому я голосую за мир.

Бойко Катерина
6-Д клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

ЯКЕ ЧУДОВЕ СЛОВО –МИР!

Десять років назад наша Україна стала незалежною державою. За всі ці часи армія не вступала в політичні і

військові конфлікти, незважаючи на бурхливі часи. Зараз в нашій молодій Україні жити ще не легко, але якщо буде мир – ми здолаємо всі труднощі, і наші діти та внуки будуть жити у великій, могутній і квітучій державі.

Я бажаю, щоб вся планета жила в мирі і в порозумінні один з одним.

Шарапа Ольга
6-Г клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Війна... Навіть від самої думки про це слово стає моторошно на душі. В уяві відразу постають мільйони невинних душ. Війна – це велика втрата всього найдорожчого, що є у людей; це лихо народу, це спустошувальна сила, що лишає людей найріднішого.

Україна не заслуговує на таке життя! Тому я голосую за мир! Мир в Україні і цілому світі, в кожному домі, де виростають діти. І я впевнена, що населення нашої держави, всі діти підтримають слова: “Мир Україні!”

Адже мир – це щастя дітям, спасіння світу!

Ми, діти, не хочемо війн, бо війна – це чорна пляма в історії всього світу.

ВІЙНА

Війна – лихо,
Лихо всім, хто війни затіває.
Війна – горе,
Горе тим, хто в війнах постраждає.
Війна – скрізь,
Скрізь біль несе і голод.
Війни не буде,
Мир прийде і знищить холод,
Що таїться між серцями,
Між сестрами та братами.

Вологдіна Света
6-Д клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Війна – це слово гибелі. Я не хочу, щоб була війна. Я не хочу, щоб гинули безневинні люди. Якщо б я змогла, я б сказала

людям знищити зброю. Всю-всю. Війни допускати не можна. Якщо ми будемо жити в мирі, нам усім буде добре. Ні війн ніяких, ні сварок нам не потрібно.

Я собі уявляю наше майбутнє мирним. Щоб усі народи об'єдналися. Я голосую за мир!

Кусік Іра
6- Б клас, ЗОШ № 20
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Мир – найкраща сторона всесвіту. Велике щастя жити в мирі та спокої. Це мрія кожної людини. Мир – це відносини між людьми, взаємоповага, дружба між людьми, гарні стосунки між державами.

Мир – це таємна і водноголос всім відома мрія кожної людини, яка може стати реальністю.

Я голосую за мир!

Железнікова Любов
6- Б клас, ЗОШ № 20
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Я вважаю, щоб був мир треба об'єднати усі зусилля. Щоб люди цього хотіли, якщо люди цього не хочуть, тоді миру на землі ніколи не буде. Треба припинити усі війни, щоб усі країни дружили одна з одною і ніколи не сварилися, тоді буде мир. Без миру земля загине і не залишиться тут ні однієї людини, з ким би вона могла дружити і довіряти їй. Своїми війнами країни гублять землю, гублять довіру людей. Навіщо ці війни? Краще усім об'єднатися і жити як одна велика родина. Ще є на цій землі мир між країнами, але більша частина воюють. Якщо так буде продовжуватись – миру ніколи не буде.

Степанюк Оксана
7-Г клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Колись в сиву давнину було багато війн. Ні до чого доброго ці війни не доводили. Під час війн були голодомори і багато людей помирало. Внаслідок цього в різних державах

ставало менше і менше людей, а це означає, що держава розпадалася. Я, думаю, що люди, які пережили цей час вже зрозуміли, що таке “мирність” і також зрозуміли, що їм в той час її дуже не вистачало.

І в наш час деякі народи ведуть війни між собою. Вони не задумуються скільки осіб вони втратять, як будуть жити їхні наступники.

Миру немає не тільки між державами, а й між людьми. В школі навіть учні інколи не можуть укласти між собою мир.

Я хотіла б змінити все на краще, але без допомоги тих , хто не може мирно жити я не обійдуся.

Не знаю як інші, а особисто я голосую за мир.

Винник Світлана
7- Г клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Людина не вибирає собі Батьківщину, як не вибирає матір. Ми народжуємося, одержуючи разом з життям як безцінний дар Вітчизну, материнську ласку, рідну мову. Крізь роки проносить людина любов до того куточка землі, де вона побачила світ, де все їй знайоме, звичне й рідне. Дітям, які не шкодуючи свого життя, боролися за волю і щастя боролися за волю і щастя своєї Вітчизни. Вони пліч-о-пліч зі старшими йшли в бій, широко відчиняли двері у майбутнє. Вони не були зодягнуті в людний одяг. Напівголодні й обідрані, вони жили упевненістю, що настануть прекрасні часи.

Війна... Вимови це слово – і побачиш, як у наших вкритих сивиною бабусь і дідусів зрази зникає посмішка з обличчя, на чоло лягають глибокі зморшки і в очах з'являється невимовний сум. Війна. У цьому слові – біль і розпач матерів, стогін поранених, плач сиріт. Це чорна ганебна сторінка в історії людства, події, від яких мимоволі здригнешся і тихенько помолишся.

Слухаємо розповіді свідків тих подій, уважно дивимося їм в очі. Як багато бачимо в тих очах., і думаємо, думаємо про все. Про те, що було, і про те, що буде. І раптом, розуміємо: яке ж це щастя – безмежне і чисте блакитне небо над головою! І завтрашній день, якого ти чекаєш з надією і радістю. Тож нехай ніколи не повернеться той жах, назва якому – війна.

Я голосую за мир!

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Мир. Хто-небудь замислювався над цим словом? Так звісно. Тепер це питання стоїть і переді мною. Яке? Що таке мир?

Мир потрібен кожному, а особливо, нам – дітям. Адже, якщо не буде миру на землі, то не буде й самої землі, а саме життя.

Нам важко уявити війну, як люди жили під час тих страшних років. А голодомор, страшний 1933 рік. Під час війни люди втрачали не тільки здоров'я, а найголовніше – життя.

Нам потрібен мир, щоб будувати нові міста, вирощувати золоті поля пшениці, запускати в Космос міжзоряні кораблі.

Щоб діти ходили до школи, щоб лунали веселі пісні, щоб люди навчалися жити довгі-довгі роки.

Мир потрібен для кожної людини в різних країнах. Людина народжується, щоб жити, радіти, милуватися квітами, прислухатися до шелесту листя, щоб працювати разом з усіма. Все це можливе тільки в мирі.

Отже, я голосую за цей наш, єдиний мир!

Лазарчук Катерина
7-В клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Мир - яке чудове та миле серцю слово. З цим словом в нашій уяві з'являються усміхнені обличчя матерів та доньок, діти, що не голодують і не їдять хліб із цвілого зерна. З'являється земля, що легко дихає, і не вмивається людською кров'ю.

Скільки вже наша земля вмивалася цим джерелом, здається, що у віки вона була насичена кров'ю. Спочатку її спустошували татари, пізніше, фашисти наклали на неї свою жадібну руку.

Слухаючи розповіді, здається, що під час війни йдучи по вулиці не зустрічаєш жодного усміхненого обличчя. Матері

проливають сльози за своїх синів, які загинули, або воюють. Жінки – несучи на руках немовлят і діток, витирають сльозу, згадуючи чоловіка. От погляне на своє дитятко, і думає: « Ось який гарненький носик, як у татка, а оченята, оченята...» І потекли сльози по збіднілій щоці, вмиваючи напівсонне дитя. А те немовля усміхаючись простягає рученята до матері, ніби промовляє: « Не плач , матусю, все буде добре!» і жадібними та холодними рученятами притискається до материнських грудей, щоб нагодувала і зігріла.. Та де ж узяти їй те молоко, де? Вона ж завжди біжить на пошту, щоб взнати, живий її чоловік, чи ні, а поїсти немає коли, та й немає чого.

А чоловік її , як і багато інших , воюють на полі з гвинтівкою в руках.

Вони були і є справжніми патріотами своєї Вітчизни, що вмili і вмiють захищати плоди своєї праці. В ці болючі роки боротьби проти фашизму зі зброєю в руках вони показали справжній героїзм, та здивували весь світ своєю стійкістю та відданістю Батьківщині.

Ці люди будуть завжди в нашій пам'яті. Їх пам'ятати будуть завжди. Багато письменників возвеличили їхнє ім'я та патріотизм. Вони написали велику кількість творів, в яких висвітлили глибокі патріотичні почуття. Павло Тичина:

« Ти земле наша, рідна, свята!

Ти Батьківщино, люба, золота!

Цими словами він звертався від імені всіх синів-патріотів у вірші « Ми йдемо на бій».

І слава Богу, настав світлий та щасливий час, коли повернулися додому батьки, сини. Настала весна, яка принесла радість життя. Святковим настроєм наповнене місто, що описує Павло Тичина:

В квітках всі вулиці кричать:

Нехай, нехай живе свобода!

Було б звичайно добре, якби ця свобода була завжди у всьому світі.

І я закликаю всіх до миру. Не залежно від того, якої вони раси, чи віросповідання, будьте мирними і будьте щасливими!

Олещук Ірина
8-А клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Що таке війна? Це кров, насилля, вбивства людей. Після цього виникає питання: Для чого ти живеш? Щоб вбивати один

одного, красти те , що немає цінності? Ми видумуємо правила, які не виконуємо. А люди тепер живуть матеріальним а не духовним.

Наше покоління ніколи не бачило війни, ми знаємо про війну лише з розповідей наших дідусів, бабусь, а також з фільмів. Але ми прекрасно знаємо, що таке мир. Кажуть що все пізнається у порівнянні. А чи ми оцінюємо той мир, який відбороли для нас?

Мир – це життя усього духовного, насамперед почуттів. Це любов, свіже повітря, жива природа. А також – життя без насильства, без крові, без втрат. Це сонячні дні без плачу матерів. Ось це все важливе для людини, являє собою мир. Я рада, що живу в країні, де всі живуть мирно, на жаль мій голос нічого не значить, адже людей багато і залежить це не від мого голосу, а від голосу усього людства, хоча я впевнено можу сказати, що якби наш голос щось вирішував, то б війн у світі не було б. Ми жили б в мирі на осяяній сонцем землі, де ніколи і ніхто не воював би.

Мир – це перше , що потрібно людині, якщо є мир то і життя існує, а життя - це продовження людства.

Вашук Анна
8-А клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

З давніх-давен, ми, люди ніколи не цінували того, що мали. Прошли віки, а нічого не змінилось. Зараз в сумливому житті, ми не помічаємо що робиться у світі.

Події, що спалахнули 11 вересня 2001 року у США, трагічні. Це розуміють усі. Люди, котрі стали і стануть жертвами політичних інтриг, прагнуть жити у мирі і злагоді.

Так, війни руйнують все живе, усю цивілізацію, всі здобутки, надбання, що пройшли випробування не роками, а століттями.

Це розуміють всі, але чомусь не можуть, а можливо навіть не хочуть будь-що змінювати. Ми живемо в хаосі. І, можливо, тому нам так важко!

Я знаю, мій маленький голос нічого не вартий, але:” Я голосую за мир!”

КВІТНИ, НАША НЕНЬКО-УКРАЇНО!

Скресає лід... Чаруючу тишу порушує ніжне і по-весняному хвилююче дзюрчання струмків. Цю гармонію не переривають гучні вибухи, не заглушують сотні, тисячі, мільйони стомлених солдатських чобіт, крики осиротілих дітей і зойки розбитих душ одиноких матерів, залишених навіки коханих. У кожного, напевне, є єдине бажання: щоб більше ніколи подібні страхиття не нищили радість життя. Здавна горе відбивалося не лише на людських душах, а й на ніжному гіллі прадавніх українських оберегів – вербі і калині. Щоб зрозуміти їхній біль від війни і радість від миру, варто вивчити їхню “душу”.

Ще тільки зійшов сніг, ледь пригріває сонечко, а верба уже спішить привітати світ з весною, даруючи йому пухнасті жовті котики. Дерево, що зацвіло першим, віддавна шанувалося на Україні. Верба росла біля кожного двору. Чи задумувались ви над тим, чому саме вербу так люблять українці, оспівують поети у віршах, як багато пісень, прислів'їв прославляють її? Верба, здається, звичайне дерево. Але не випадково Великий Кобзар, перебуваючи на засланні в Орській фортеці, посадив у пустелі вербову гілочку, виходив її, виростив. Вона йому нагадувала рідну Україну. Українському народові верба прислужилась тим, що вона є ніби позначкою води на землі. Тому й криниці копають під вербою. На сухому місці це дерево не росте. «Де срібна вербина, там здорова водина»- говорить народна мудрість. Народ помітив, що це є природнім фільтром, тому воду з річки беруть під вербою, а у у відро з водою кладуть вербову дощечку, щоб покращити смак води. Козак, який їхав на Січ повинен був мати свою вербову ложку, інакше він не пройшов би випробування, і його б вважали б ворогом, який прокрався у табір. Тому так люблять вербу люди. Стародавні слов'яни вшанували її святом – Вербною Неділею. Верба і понині є символом України. Красива і ніжна, невибаглива і корисна.

Калина, як і верба, полюбила українську землю, на якій вона дуже гарно росте, а народ шанує її за дуже пишну вроду й цілющі властивості. За народною легендою, калина проросла з коралин намиста сільської красуні, яка, втікаючи, загинула

від кривавої руки татарина.

І не було, здається хати, біля якої не кущувала б калина. Як забілюють її квіти, дівчата ними прикрашають коси. А вже, коли кетяги достигали, їх вішали попід стрічкою. В калині, кажуть, живе материнська любов і мудрість. Є прислів'я: “Милуйся калиною, коли цвіте, а дитиною, коли росте”. Кущі калини біля материної хати, це не тільки краса а й глибокий символ, наш духовний світ, наша спадщина.

Ми, українці, теж повинні з ранніх літ виховувати у дитини духовний потяг до своєї землі, своїх традицій. Щоб забуяла українська земля калиновим цвітом і вербовими віттям, щоб народжувалися здоровими діти, щоб ніжною мелодією калинової сопілки і вербової кобзи звучала їм коліскова щасливої матері! Щоб звучала завжди на землі нашій мова наша солов'їна! Щоб розцвітала наша ненька Україна! Щоб страхіття війн не розбивали тисячі людських душ. А сонце миру завжди ніжно освітлювало цей прекрасний чаруючий світ.

Петрук Наталія

9- А клас

НВК “Мізоцька ЗОШ І-ІІІ ступенів –лицей”

БОЛЯТЬ РАНИ У ВЕТЕРАНІВ

О, Не забути тих,
Що рвались крізь багнети,
В степах поклали голови свої,
Щоб більше нашу голубу планету
Не шарпали розбійницькі бої.
Щоб не здригався Всесвіт малярійно
І небо не стогнало від заграв,
Щоб наш годинник радісно й спокійно
Віки ясної дружби рахував
(В. Симоненко)

Кожного дня ми , гуляючи вулицями міста чи села, зустрічаємо десятки сивоголових, часто одиноких, дідусів і бабусь, за плечима яких залишилися роки дитинства чи юності, обвіяні війною. І в кожного з них своя доля, яка уберегла їх від смерті. Дивлячись на них, на думку спадає одне запитання: “Чи болять рани у ветеранів?” А відповідь підказує саме серце : “Так, болять”. Адже вони були свідками страшних днів війни, які вже стали історією. У кожного з них є й своя історія – історія

життя. Кожен з них відчув на собі біль втрати чи то рідної людини, чи близького товариша. У багатьох із них війна залишила про себе згадку – це рубці, які не дають спокою часам ні вдень, ні вночі.

Але найбільше, я так гадаю, не дає спокою душевна біль. Невже потрібно було стільки життів віддати для того, щоб так зараз жили люди? Невже байдужість, самотня старість, одноразова допомога – це все, на що заслуговують наші ветерани? І чому за них ми згадуємо лише в День Перемоги, коли несемо квіти? Ні, не цього потребують наші ветерани. Та й не цим повинна висловлюватись наша вдячність. На мою думку, до наших ветеранів необхідно змінити саме відношення. Адже їх з кожним роком стає все менше і менше. Тому їм потрібно не лише матеріально допомагати, але й знаходити час для спілкування. Спробуйте заговорити з ними, розрадити їх – і ви зразу ж зможете побачити, як в їх сумних очах з'явиться іскорка щастя і радості. І тому я закликаю усіх людей на світі бути не байдужими до долі цих людей, щоб ніколи не боліли рани у наших ветеранів.

Війна! Яка люта й жорстока,
Скільки лиха принесла вона!
Скільки в світі людей одиноких!
Яке ж страшне це слово – війна!
Під уламками гинуть діти,
Залишились брати без сестер.
Їх назад нам вже не повернути,
І ніщо не повернеш тепер.
Всі стояли за волю країни,
Не шкодуючи сил і життя,
Бо бажали звільнить Україну,
Щоб війні не було вороття.
І ми діти усі, дорогі ветерани,
Щедре спасибі говоримо Вам.
І бажаємо, щоб вам не боліли більше рани,
То ж живіть Ви ще довгі літа.

Ковальчук Вікторія
11- В клас, ЗОШ № 11
м. Рівне

РІДНІЙ УКРАЇНІ

Здіймуся жайворонком в небо – над полем пшеничним,
З-під небес на тебе гляну, мила Україно.
Вся у шатах золотавих над Дніпром величним,

Постаєш ти перед світом молодо, дитино.

Поле, гай, дуби високі,
Вітер скрізь гуляє.
Україну – славному неньку
Сонечко вітає.

Соловейком – я в садочку сяду на калину,
На весь гай в пахучім світі пісню заспіваю.
Про минулу гірку долю, долю України...
Хай живе тепер щасливо, квітне – розцвітає.

Поле, гай, дуби високі,
Вітер скрізь гуляє.
Україну – славному неньку –
Сонечко вітає.

Я здійму, як той лелека, крилоньки до неба -
Про прихід весни в країну милу сповіщати.
Вся краса ця, Україно, квітне лиш для тебе,
День новий лише з тобою хочу я стрічати.

Поле, гай, дуби високі,
Вітер скрізь гуляє.
Україну – славному неньку –
Сонечко вітає.

Ковальчук Вікторія
11- В клас ЗОШ № 11
м. Рівне

А я ось знову утікаю у весну,
Далеко десь – аж ген за межі міста...
Я лину знов, немов на крилах сну,
Туди, де світиться Горинь іскриста.

Я відчуваю, як ласкавий вітерець
Поволі розвіва моє волосся,
Біжить він далі – полем, навпростець,
І ніжить руно там, що виросте колоссям.

У немі вже кружляють журавлі -

Купаються у сонячній промінні,
Вони вернулися до рідної землі
Змінить піснями холоди осінні.

І небо вже над полем зовсім чисте,
Дарує світло, весняну бездонну синь.
Горинь хлюпоче водами іскриста...
Промінчик сонця, разом з нею лить!

Я тут одна – і більш нема нікого.
З красою чистою і серце ожива...
В своїй молитві лину я до Бога,
Й душа сама народжує слова.

Широке поле – даль безмежна!
Думки чарівним простором неси.
Хай вічно молодість живе бентежна
Відродженням живлющої краси.

Ковальчук Вікторія
11- В клас ЗОШ № 11
м. Рівне

В день, коли весна буяла і дерева зацвіли,
На Чорнобильській АЕС враз сирени загули.
Чорний ворон над землею крилами здійнявся
Чистий, білий край широкий весь огнем зайнявся...

В день, коли весна буяє, тут дерева не цвітуть,
Лиш чорнобильські мутанти замість цвіту тут ростуть.
Лиш дозиметр безупинну вже зашквалює – дзижчить,
Замість чистоти, реактор тут палає і кипить.

Опустошились райони і містечка, й села.
Дуне вітер – двері скрипнуть...
Земля невесела...
Плачуть люди, бо їм сниться рідная хатина,
Там, де рай колись здавався, - зараз домовина...

Чорний ворон над землею крилами махає...
Як весна приходить – в квітні цвіт там опадає.

ЛЮБИМО СВІТ БЕЗМЕЖНОЮ ЛЮБОВ'Ю

Тиха ніч оповила дерева, приспала трави, своєю магичною силою приборкала вітер. Заснули втомлені птахи, принишкли звірі, занімили зорі. Навіть місяць, визирнувши із-за хмари, сумно посміхнувся в сиву бороду, дивлячись на Землю. Занепокоївся, бо вчувалося в цій непорушній тиші щось підступне.

Ніч владарювала на землі, забравши в людей сили і подарувавши сни-сновидіння. Страшні і приємні, різнобарвні і чорно-білі, вони були її помічниками і давали необмежену владу. Здавалось, заснуло все...

Аж раптом страшний вибух зойком пробудив Землю. Стрепенулися води, залопотіли крильми птахи, застогнало небо. Заплакали діти, гірко затужили матері. На землі почалася війна...

Вона прийшла сама, не питаючи дозволу, не бачачи оченят дитини, не читаючи мрій нареченої. Прийшла байдуже, закривши очі чорним болем, прийшла, щоб забрати теплі ранки і вечірні зорі, принести сніг сивини і небачені страхіття...

Але той, хто по-справжньому живе і кохає, хто милувався сходом сонця і колосковою опівночі, кому букет ромашок дарував стільки радості і надії, хто любить ці поля і луки, на яких цвіте мак і колоситься хліб - той крізь всі нещастя, біль і гіркоту знайде в собі сили, щоб захистити життя, подарувати світові надію,

Хто ж першим став на захист миру? — Мужчина... Він не боявся смерті, розлуки з рідними, він йшов боронити життя.

Скільки їх, молодих і сивочолих, залишилося навіки під зеленим покривалом. Їхні душі ставали мандрівними журавлями. Деякий час вони ще сумно квилили над рідними домівками, а тоді вирушали в далеку дорогу, ім'я якій - Вічність...

Посиротіли діти, витримавши перший жорстокий екзамен долі. Постаріли жінки, ставши вдовами. Посліпли від сліз матері, не дочекавшись своїх дітей. Скільки болю і страждань! Що може пояснити їх? Чим можна виправдати кровопролиття?

Ніякі ідеї, переконання, ніяка влада не може зшити його. Час загоює рани, але їх роз'ятрює пам'ять. Вона живе у спадкових генах, живе в серці самої землі, існує незалежно від нашої свідомості, як закон справедливості.

І через сотні років благополуччя обертається катастрофою. Гине цивілізація, і ми повертаємось до початку, де знову потрібно зробити вибір.

Тож задумайтесь, зачинателі війни, винуватці нашої загибелі чого варті ваші зусилля? Якою силою можна зупинити вас? І чи є така сила?

Думаю - це може тільки Любов. Любов до світу, в якому ми живемо, їй підвладні час і простір, минуле і майбутнє. Вона робить нас Людьми... Вдумайтесь у зміст цього слова. І, можливо, ви прозрієте і погасите гнів у своєму серці, забудете війну на землі.

В розумний вік технічного прогресу,

В вік атома Любов не загубім.

Почуймо заклик миру поетеси,

Дитячий сміх, прохання матерів.

Пробуджуймо в собі людське, прекрасне,

Ростім душею, ми ж зерно небес,

Посіяне колись у грішну землю,

Як приклад найдивнішого з чудес.

Нехай земля не оскверниться кровлю,

Хай мирним буде напрямок борця.

Любімо світ безмежною любов'ю,

Від неї подобрішають серця.

Хвещук Аліна

6 клас

Птицька ЗОШ І-ІІІ ступенів

“ЧОМУ ПЛАЧУТЬ СОЛДАТСЬКІ МАТЕРІ?”

Та нині

Найбільше мені потрібно,

Щоб на Землі

Не було війни

М.Ігнатенко

Чому плачуть солдатські матері? Відповідь на це запитання сумна і говорити можна дуже багато. Згадаймо, скільки синів забрала Велика Вітчизняна війна, а матері чекали їх до кінця своїх днів і надіялись, що вони прийдуть... Мати, мати жде свого солдата, а солдат спить вічним сном...

Здавалося б, лихоліття війни чомусь навчило наших колишніх керівників держави, та, на жаль, ні, не зробили вони висновків: політичні амбіції взяли верх, і чорним круком влетів у тисячі осель Афганістан. Скільки синів не повернулось до своїх матерів? Скільки молодих хлопців, котрі тільки починали жити, стали каліками? Материнськими слізьми можна було б оросити всю Землю. А тепер, в наш цивілізований час, в сусідній Росії скільки матерів провели своїх синів до Чечні? Скільки матерів не дочекались своїх синів? І вже ніколи не дочекаються! Та я хочу запитати: кому потрібні ці війни? Нехай у Великій Вітчизняній війні гинули люди, захищаючи Батьківщину, а кому потрібний був Афганістан? Кому потрібна зараз війна в Чечні? Це тільки кілька прикладів, а скільки ще воєн по всьому світі! Коли дивлюся телепередачі, то в кожних новинах розповідають про війну в якійсь країні, зачитують статистичні дані про загиблих, а це ж чийсь діти!

Стоїть солдат на сивому граніті,
А серце б'ється полум'ям зорі..
Війна не закінчилася на світі,
Коли ще й досі плачуть матері.

Якби я мала можливість, то звернулася б до людей всього світу з проханням, щоб вони не воювали, не вбивали один одного. Та я лише дитина, ходжу до церкви і молю Бога, щоб дав людям розум, щоб розтопив лід жорстокості в їхніх серцях і щоб скінчилися війни в усьому світі. Без миру немає дитинства, немає майбутнього... За щастя дітей, за мирне небо, за цвіт на Землі боролися і борються чесні люди планети. Щоб у нашій вільній Україні жили щасливі люди, щоб до наших садів і осель повертались лелеки, при появі яких у людей заявляється спокій, радість, надія на мир, який оберігають наші воїни. їм ми довірили найдорожче і найсвятіше — спокій матерів, посмішки дітей. Онуки сивочолих ветеранів міцно стискають автомати, щоб наша земля засівалась не слізьми і горем, а щастям і любов'ю.

Сплетімо руки, як рід єдиний,
Знесімо вище найвищих гір,
Хай клич людини над світом лине:
Війна з війною! Хай буде мир!

МАТИ І СИН

Іде старенька сива мати,
Іде по вулиці сумна -
Єдиний син пішов в солдати
Вона ж лишилася одна.
В дорогу сина проводжала
У ті страшні війни роки.
Чотири літа його ждала
І дочекалася таки.
Вернувся син, вернувсь додому
Та не як всі вернувся син
Його привезли в цинковому
Холоднім гробі із війни.
«Чому - ридала бідна мати,
-Чому лишилась я одна?
Чому моє життя забрати
Відмовилась страшна війна!
Для кого буду тепер жити ?
Кого любити маю я ?
З ким мені плакати, радіти І
де тепер моя сім'я?»
Безсила впала над труною
Сльозами тіло облила
І тою ж самою добою
Над сином сидячи вмерла.
На другий день їх поховали,
Приблизно біля двох годин.
А на надгробку написали:
«Тут вічним сном сплять мати й син».

НЕ ЙДИ ДО НАС ВІЙНО !

Від пострілу ворожого солдата
На землю впав розвідчик - партизан
Не має значення, як його було звати

Чи Коля руский , чи український Іван.
Упав солдат не бачили це свідки,
Не бачили ні друзі ні чужі
Ніхто не скаже більше хто він, звідки,
Ніхто не скаже, хто ним дорожив.
Лежить солдат, лежить і ледве дише,
А може вже не дише взагалі.
І стогін цей - це просто вітер свище,
А тіло вже холодне на землі.
Можливо, його знайдуть побратими
І поховають в землю, як і слід мерця,
А може, звір, який із лісу чи з долини
сонцю, відблиску води.
Таке життя ми звикли всі любити,
То му не йди до нас , війно, не йди!

СОЛДАТУ

Ти пройшов крізь урагани,
Подолавши прокляття.
Ти побачив без омани,
Як вривається життя.
Молоде ще твоє серце
Вже зазнало тяжких мук,
Як пульсуюче джерельце,
Тее серце, його стук.
Хай хоч що там і говорять
Ти своє відвоював.
Там і злобу, там і горе
Там і ненависть впізнав.
Часто в очі твої сині
Смерть дивилася так грізно...
Пам'ятаєш ти, як нині,
Що гукав: «Іще не пізно!
Ще ми братці поживемо
Ще ми й пісню заведем
Як фашистів проженемо,
Як Україну збережем
Вже пройшла війна пекуча,

Вже минули ті роки
Та у серці знак болочий
Залишився навіки.
Вже й волосся твоє сиве...
Це ж усе війна ота.
мою юність покосила,
Як зелені ще жита.

ГоцукОлеся
8-А клас, Березнівський
економіко-гуманітарний ліцей

СПОГАДИ...

Весну я люблю над усе, бо це пора, коли прокидається все живе, починають буяти квіти і трави, птахи виспівують свої мелодії, коли білим полум'ям спалахують свічки каштанів.

Я сиділа на лавці в садку моєї бабусі, а на душі було так легко і весело, що хотілося співати. Раптом я почула кроки позаду себе І, обернувшись, побачила свого дідуся. Сивина вже давно посріблила його волосся, а зморшки вкрили лице і руки, але він був таким же ж жвавим і веселим, як і у двадцять п'ять років. Дідусь, мовчки, присів біля мене і довго дивився на голубе, чисте небо, де шияли два лелеки, а потім зітхнув і промовив:

- Щасливі ми, що живемо в мирний час!

Я глянула на дідуся, і наші очі зустрілися. О, очі! Дзеркало душі! А очі в мого діда в той момент світилися невимовною журбою і тривоною.

- Ходи. Я тобі щось покажу, - раптом сказав він.

І я пішла за ним. Ми проминули нашу вулицю, яка потопала у квітучих садках і вийшли в широке поле. Дід зупинився і сумно оглянув безмежні простори.

- Ось тут колись ішли запеклі бої, - почав він. - Я теж стояв на цьому полі пліч-о-пліч з сотнями таких же юнаків. Ми всі зібралися на цьому місці, щоб захистити свою Вітчизну, не дати ворогам сплюндрувати і знищити її. Бій тривав довго. Нас було набагато менше, але кожен бився за трьох. Ми хотіли перемогти! Але ж тут щось защеміло в грудях і я відчув, як щось холодне впаялося мені у тіло. Я не відчував болю і продовжував битися далі до останніх сил. Ще мить - і я впав. У голові запаморочилось і мені на мить здалося, що душа от-от вирветься із тіла і полетить ген-ген далеко, в голубу височину.

Я думав, що помираю... Але раптом в уяві постали такі знайомі картини - хата, кохана, друзі. Невже я маю жаліти це все. Ні !..

Коли розплющив очі, то побачив, що сходило сонце. Навкруги було тихо і мертво, як в могилі. Лише жайворонки, злетівши високо в небо, вже виспівували вранішню пісню. Я хотів поворухнутись, але рана дуже боліла. Я живий! Боже, дякую тобі за цей дар - дар життя !

Потім мене знайшли односельчани. Рана загоїлась, але спогад про ті події залишився на все життя...

І він замовк. Я стояла, вражена розповіддю дідуса, не знаходячи слів. В моїй уяві заявлялися картини війни, боїв, мертві людські тіла і море крові. Страшно! Але зараз цього вже немає. Тепер на нашій рідній українській землі панує мир і злагода. На жаль, ми не можемо повернутися в минуле і не допустити того, що сталося, але в наших силах зробити все, щоб більше не було війни і кровопролиття. Печальні очі жертв дивляться на нас з музейних фотографій. І в тих очах одне не забуваймо. Бо забути ~ це не дивитись у майбутнє, не думати про те, яким воно може стати для нащадків». «Пам'ятаймо, бо сьогодні знову збирають на свої сходи ті, хто, як мовить поет С. Євтушенко,- по лікоть у крові, але хочуть виглядати чистенько, тримаючи про запас напоготові колючий дріт...

Дзюбук Інна

11-В клас

Березнівський економіко-
гуманітарний ліцей

ВІЙНА - ГАНЬБА УСІХ НАРОДІВ Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Ми живемо і часто нарікаємо на свою долю. То нам не вистачає грошей, то не вдалося досягти того, чого б хотілося, то проблеми з батьками або дітьми. Для нас все це здається таким важливим, але якщо подумати, то ми щасливі, бо ми живемо в мирі. Так, негарздів багато, але можна все змінити на краще. Бо в нас немає війни, того страшного лиха, яке забирає з собою все, і насамперед життя, яке є найдорожчим у людини.

Навіть саме слово «війна» перевертає повністю уявлення людини про життя, ставлення до всього, що навколо. Постаючи перед загрозою втратити все, починаєш цінувати кожну мить

свого життя, кожному посмішці людини, що живе поряд з тобою. Тоді щоденні турботи не мають значення. Живеш одним днем.

Війна - це ганьба усіх людей. Навіщо люди проливають кров? Заради чого? Чому одні країни хочуть завоювати іншу? Невже не можна жити на своїй території і піднімати рівень матеріального добробуту, а не руйнувати столітні надбання інших народів.

Ми повинні створювати, а не нищити. Ми - покоління, яке нізачо не повинне допустити війни. Бо нам відомо з книжок, фільмів, розповідей про жах війни, насамперед Другої світової. Нам пощастило, ми не знали війни. Але, водночас, потрібно дотримуватись заповіту тих людей, юних воїнів, які проливали кров за те, щоб ми жили так, як живемо зараз. Бо вони не хотіли воювати. Ті люди прагнули жити, народжувати і виховувати своїх дітей. Але замість цього, всі ті чоловіки і жінки, студенти і студентки, навіть діти ціною власного життя захищали свою Батьківщину заради тих, хто буде після них, заради своїх дітей і, насамперед, заради миру. Вони віддавали свої життя сподіваючись, що це буде остання війна на Землі, що їхні смерті навчать майбутні покоління цінувати своє життя, цінувати мир.

Але ж ні, навіть зараз високорозвинені країни, які проповідують, що найвища цінність суспільства - людина, її життя, ведуть війни. Для чого помирають безневинні люди? За чий наказом вони гинуть? Хто дав право їх убивати? Так, дорослі люди мають багато гріхів. Немало «піднімали руки» і на інших людей. Але чому повинні вмирати діти? Їм потрібно жити, будувати свою країну, своє щастя, але замість цього вони живуть у злиднях, а нерідко помирають від голоду і куль. У війнах немає ні переможців, ні переможених. Бо гинуть люди, руйнуються міста, села, що були збудовані невтомною працею багатьох поколінь.

На мою думку, кожна людина, яка знає що таке війна хоча б з книжок, повинна прагнути миру. Потрібно жити, вчитись, працювати і не боятись, що завтра цього не буде, що якийсь фанатик задумає підкорити весь світ, або йому здається, що раса, до якої він належить, є вищою, а всі інші можна знищити. Цього не повинно бути, бо всі люди є рівні і мають рівні права, насамперед праву на життя.

У людській історії вже був такий випадок. А що з того вийшло: мільйони загиблих, зруйновані населені пункти, історичні пам'ятки. Війна - це не комп'ютерні ігри, де можна

переграти . Війна - це коли поля, де має рости хліб, перетворюються на кладовища, де довгий час не зникає трупний сморід, війна - це нестерпний стогін поранених, це ріки сліз і горя матерів, сестер і наречених.

Війну не можна виправдати, бо вона приносить такі жертви, які нічим і ніколи не можна спокутувати - людські життя. Ті, хто брав участь у війні, що захищали своє споконвічне право - жити - робили все заради миру. Крок за кроком, омиваючи свій шлях власною кров'ю, вони йшли до перемоги над смертю. Вмираючи, вони вбивали тих, хто несе загибель і руйнування.

Зараз ми, люди, живемо в ХХІ столітті. Здавалося б, маємо набагато вищий рівень розвитку, ніж попередні покоління. Але використовуємо свої знання і досвід не для миру, а для війни. І досі створюємо зброю, ще більш потужну. Невже ми хочемо ще війни? Проте, перед тим як розпочинати й, потрібно подумати, чи потрібна вона нам, чи залишиться після неї хтось живий, а якщо залишиться, то як будуть жити? Тому перш, ніж щось робити - подумаймо про наслідки для людства. Війни повинні відійти в минуле і більше ніколи не загрожувати народам. А для цього кожна людина на Землі повинна проголосувати за мир, бо без миру не буде життя, сонця, щастя, добра, сміху, радості і всього того, що найдорожче для людини.

Костюкевич Юлія
7-А клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

КРИШТАЛЕВИЙ ХРЕСТ

Кришталевий хрест- це символ чистоти,
Це символ нескверненої віри.
У кожного із нас свої хрести,
А в мене кришталевий- це надія.
Надія, що колись прилине знов,
Розквітне щедро й запанує всюди
Свята крилата зоряна любов.
І стануть всі добріші в світі люди,
І зрозуміють жителі Землі:
Найбільше щастя- це у мирі жити.
Всі люди разом скажуть: "Геть війні!
Давайте будем миром дорожити!"
І радість запанує на Землі.

І дзвінко засміються діти в мирі.
Кришталевий хрест- це символ чистоти,
є символ нескверненої віри.

ДАВАЙТЕ ЖИТИ В МИРІ

Повільно осінь відійшла у тінь,
На землю вже прийшла нова пора.
Зима іскрилась інеєм густим,
А люди ще не бачили- війна!..
... Усе в природі прославляє Бога:
Маленька зірочка наспівує псалми,
Тихенько щось нашіптує дорога...
А людство вже оглухло від війни!
Гармати, зойки, стогони рушниць-
Вмирають тисячі в одну хвилину.
Людино, ти спинися хоч на мить!
Не можна так вбивати без причини!
Найбільший злочин- відібрати життя
У того, хто ще хоче жить, любити.
З цим злочином не підем в майбуття,
Не зможеш з ним ти радісно прожити!
Тож будьмо добрі, будьмо співчутливі,
До горя ближнього, не тільки до свого!
Давите всі разом жити в мирі,
Бо дуже легко втратити його.

Євтушок Олександр
6 – Г клас, ЗОШ № 1
м. Рівне

ЧОМУ БОЛЯТЬ РАНИ У ВЕТЕРАНІВ

Ось вже 57 років як скінчилась Друга світова війна, та все ще болить пам'ять у її ветеранів.

У 1941 році фашистські загарбники напали на СРСР до складу якого входили: Україна, Росія, Білорусія, Грузія та Інші республіки.

В цей скрутний час всі народи СРСР об'єдналися в боротьбі із загарбниками. На фронтах війни пліч-опліч воювали народи різних національностей. Між ними склалася тісна фронтова дружба. Та багато хто з воїнів не повернувся до

рідних домівок. Матері не дочекались своїх синів, а діти батьків.

Проїшли роки, але в пам'яті ще залишилися біль та сум за втраченими друзями і родичами.

Часто старші люди ходять до могили Невідомого солдата, щоб поклонитись пам'яті друзів та родичів, які не вернулись з війни.

Дев'ятого травня буде День Перемоги і всіх ветеранів будуть вітати друзі, родичі та знайомі. В цей день ми всі будемо бажати їм щастя, міцного здоров'я і довгих років життя.

Ми всі вдячні їм за мирне небо та за перемогу над німецько-фашистськими загарбниками.

Крижановський С.
5-А клас, ЗОШ № 13
м. Рівне

Я ХОЧУ МИРУ І ЗЛАГОДИ

Я - дитина кінця ХХ століття. Моя країна майже 50 років не знає війни. Про війну я знаю лише з книжок та телебачення. Сьогодні на нашій планеті неспокійно: йдуть воєнні дії на території Ізраїлю, Палестини, Чечні. Тут лунають постріли та вибухи. Гинуть тисячі людей, серед них - безневинні діти та безпомічні старі люди. Руйнуються міста, села. Плодючі землі вкриваються отруйним попелом, ранами - вирвами. Навіки стираються із земного обличчя безцінні пам'ятки культури. Але не тільки цим страшна війна. Вона забирає життя у наступних поколінь, адже, гинучи, молоді люди вже ніколи не зможуть дати життя своїм дітям. Ті, кого назавжди забрала війна, могли б стати лікарями, вченими, дослідниками. Напевне, вони змогли б винайти ліки проти страшних хвороб, розгадати численні таємниці космосу та Землі, принести величезну користь людству.

Якби я був художником, то зобразив би війну у вигляді чоловіка у військовому вбранні, обвішаного найсучаснішою зброєю, з чорним проваллям обличчя. Війна - це шлях у ніщо, в чорну пустоту...

Війни розпочинають і ведуть політики. Я не розумію, як дорослі люди, які можуть приборкати природні сили, використовувати атомну енергію, вирватись у космічний простір, не вміють розмовляти мовою миру та взаєморозуміння..

МИР У МОЇХ ОЧАХ

Якось один цар пообіцяв нагороду за кращу картину, на якій було б зображено мир. Багато художників взялися за цю роботу і виконали її. Але цареві сподобалися лише дві картини. На одній було намальоване озеро з рівною гладдю, в якому велично відбивалися вкриті зеленощами високі гори й блакитне небо з ніжними білими хмарками. Картина світилася спокоєм.

На другому полотні теж були гори. Тільки ці були скелясті й голі. Над ними нависали важкі сірі хмари, лив дощ, лютували блискавиці, а бурхливий водоспад летів у прірву. Все дихало зловіщою бурею. Але, вгледівшись, цар побачив невеликий куц у скелі. На ньому було гніздо. А там, серед неспокою, хаосу, холодної мокрої метушні сиділа пташка зі своїми пташенятами. Вона обіймала діток своїми теплими материнськими крилами і співала свою спокійну, сповнену безмежною любові, пісню...

Саме ця картина отримала найвищу нагороду царя. А знаєте чому? Цар прийшов до висновку, що мир - це не просто відсутність труднощів, хаосу, бурі, суперечок. А мир - це коли поряд з будь-якими випробуваннями серце завжди залишається у вірі, надії і любові.

Бойко Аліна

8 клас

Кузнецовська гімназія

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР

Протягом усієї історії України наша держава пройшла через дуже тяжкі випробовування. Але все ж таки вона знайшла своє, добилася поставленої мети, здобула незалежність. За цей нелегкий час український народ дуже страждав, переживав неспокійні роки та зазнавав утисків. Наша Україна перебувала під владою іноземних держав.

Але зараз все не так, як було... Ми - вільні... Ми разом... Ми-народ!

Долі всіх народів світу пов'язані між собою. Задуматися людству над своїм майбутнім змусили події одинадцятого вересня в США. Цього дня всі зрозуміли, що існує реальна

загроза Миру. Проблеми в світі існують, існували та будуть існувати завжди, але підходити до їх розв'язання потрібно тверезо, з розумом. Народ повинен розв'язати ці проблеми взаєморозумінням та повагою один до одного. Війна - це не вихід. Ще не одна ситуація в світі не була вирішена її шляхом.

Тому весь народ голосує за мир. Він хоче, щоб всі люди на планеті жили в мирі та злагоді, не мали ворожнечі, зла та заздросців. Були щасливими попри всі негаразди!

Юлія Береза

8 клас,

Рівненський обласний

ліцей-інтернат

ВІТРОМ ПРОПАХЛА ВЕСНА

Легкий вітерець знову прилетів до обеліска... Він прилітає сюди щовесни, сподіваючись коли-небудь стати свідком перед судом, суворим і справедливим. Бо хто ж, окрім нього, знає правду, хто бачив усе на власні очі?... Друзі-солдати? Вони побігли вперед, женучи ворога з рідної землі, і тільки один, зойкнувши, упав на траву. «Пи-ти... Пи-ти...» — шепотіли спрагли вуста. А навкруги - ні душі...

Вітерець, почувши благання пораненого бійця, доторкнувся до нього своїм легким крилом, свіжістю дихнув у лице, покуйовдив смолянистий чуб. Але це не допомагало.

«Пи-ти... Пи-ти» - шепотіли і далі вуста. Піднявшись вгору, вітерець помітив хмаринку.

- Допоможи, подружко, - благальне озвався до неї, - пошли бодай краплину дощу он тому смаглявому хлопцю, що вмирає на рідній землі.

- То твій знайомий? - грайливо перепитала хмаринка.

- Ні, я побачив його сьогодні вперше, коли на цьому пагорбі розгорівся бій. Він був одним із тих відчайдухів, котрі звикли сміятися смерті в очі. Я був певен: куля не зачепить його... На жаль, помилився. Допоможи, вгамуй спрагу бійця...

Вітерець смикнув хмаринку і потягнув її ближче до пораненого. Глянувши на страждання юнака, хмарка зронила краплі сліз-дощу... На жаль, було вже запізно... Свічка молодого життя погасла...

Та юний вітер ніяк не міг (чи й не хотів) змиритися з втратою.

- Уставай, друже, - шепотів він над загиблим. — Уставай, тебе чекає матуся, можливо, кохана, або ж дружина з малим дитям... Уставай!!!

Посумувавши хвилику над непорушним тілом, вітерець полинув у світі шукати рідню загиблого бійця. Знайти її було зовсім неважко - старенька мати, серцем відчувши біду, залякла край воріт, вдивляючись на шлях, яким колись пішов її син. Пішов, щоб не повернутися ніколи назад, щоб стати обеліском на відвойованім пагорбі...

Відтоді щовесни вітерець прилітає до того місця, де поліг солдат, «Уставай, хлопче, - благає, як тоді, в той перший день. - Війна вже давно закінчилася. Пора засівати землю, бо в матері твоєї забракло сил. Вона, може, й померла б, але все чекає, що повернеться додому її син. Уставай, зроби щасливою свою стареньку неньку»...

У відповідь — тиша німа. І тільки берізка, що виросла на місці загибелі бійця, шепоче щоразу: «Життя того хлопця продовжилося в мені. Я — його наречена, а може, вірна дружина. Я охороняю його міцний сон і нагадую світові: бережіть, люди, мир на землі, щоб іншим моїм подругам - берізкам, вербам і калинам - не довелося стояти мовчазними і сумовитими вдовами біля обелісків...»

... Чи буде суд, який назавжди прокляне війну на планеті Земля? Вітерець готовий виступити свідком на нім...

Мочальська Ірина
10-Б клас ЗОШ № 13
м. Рівне

МИР І ВІЙНА

Це слова- антоніми, за якими- добро і зло, радість і сльози, дитяча усмішка і біль в очах старих людей, щастя закоханих й неймовірний сум вдів, патріотизм і зрада, життя і смерть.

Минають річниці визволення народів Європи від найстрашнішого лиха брунатної фашистської чуми ХХ століття. Але не загоюються рани від втрати рідних і близьких. Як святині зберігають люди фотографій бійців, ще не повернулися з жорстокої війни, яка тривала тисяча чотириста вісімнадцять днів та ночей. Багато це чи мало в порівнянні з вічністю? А пам'ять живе в серцях нащадків. Окроплена кров'ю, перерита окопами та могилами земля наша пробуджує спогади про звірства фашистів.

Звірства є наслідком ненависті, яка породжує напругу і жорстокі конфлікти. З чого вона виникає? Чи можна її

подолати? Сьогодні, на волі монстр, який зветься ненавистю. Він лютує по всій землі. Злоба, що накопичувалася сторіччями, підштовхує людей влаштовувати масові страти, виганяти інших з їх домівок, спалювати та грабувати окремі будинки й цілі селища, знищувати врожаї та худобу.

В 2001 році 11 вересня ми стали свідками страшної події. В Сполучених Штатах Америки було зруйновано дві вежі-близнючки Міжнародного торгового центру. Під тисячами тонн заліза та бетону було поховано близько п'яти тисяч чоловік. Після цієї трагедії любе мучить запитання: «Хто наступний?»

По праву можна сказати, що ненависть поширюється у світі, як епідемія. Майже щодня у новинах повідомляють про те, що стається, коли ворожість бере собі в союзники беззаконня. Руйнуються цілі держави, громади, сім'ї.

До витоків ненависті, вчені відносять невігластво, страх. По-друге, вони вважають, що насильницькі злочини пов'язані з війнами та перемогами в них. Дослідники виявили, що «у країнах-учасницях Першої та Другої світової війни, особливо в тих, що перемогли, після настання миру зростала кількість убивств».

Отже, ненависть породжується багатьма причинами, до того ж заплутаними. Чи означає це, що людство ніколи не припинить знову і знову чинити безглуздя, яке завжди призводило до війн? Чи можна якось побороти серед окремих людей непорозуміння, невігластво, ерах, які породжують ненависть? Звісно, так. Кому потрібні війни та їх криваві наслідки? Адже істина незаперечна: людство потрібен мир. Щоб будувати, вчити, лікувати, відкривати, творити.

Не одне десятиліття ми живемо тільки спогадами й болями найжорстокішої з війн, усвідомлюючи, що війна-наприродна сила, зло, яке потрібно знищити назавжди. А щоб наблизитися до цієї мети варто лише пригадати відомий здавна вислів: «Любіть ворогів своїх». Скептики відкидають думку про любов до ворогів як безнадійно ідеалістичну і не практичну. Однак якщо ненависть- почуття набуте, то чи ж не логічно припустити, що його можна позбутися. Адже, малі діти практично зовсім не виявляють руйнівних інстинктів. Вони мають позитивний настрій, тягнуться до всього, що привертає їхню увагу, до будь-якої людини. Отже, ці слова розкривають перед всіма нами реальні перспективи. Тому що любов можна трактувати по- різному: і як прихильність, яка існує між

близькими друзями, так і любов, керована принципами-Це не обов'язково тепле почуття. Оскільки вона керується праведними принципами, то спонукає діяти на користь інших, незалежно від того, як вони поведуться. Ще однією порадою є згадати так зване Золоте правило:» Усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви». Нині ми живемо у світі технологічного прогресу, у світі, де панує дух егоїзму. Мало хто з нас думає про інших, коли щось загрожує його власним інтересам та правам. Чому так багато людей стає себелюбними, жорстокими, бездушними? Можливо через те, що Золоте правило відкинули як щось неактуальне, немов якийсь моральний пережиток.

На мою думку, щоб уникнути війн та забезпечити мир і злагоду потрібно приборкати свої егоїстичні бажання, надавати перевагу інтересам інших. Ми повинні і можемо стримувати будь - які руйнівні пориви. То чому ж ми так не робимо? Тож , я гадаю, є неслухно вважати одну народність кращою за іншу, адже є такі риси і здібності, яких не маємо ми. І якщо люди намагатимуться виявити хоча б дружність і готовність допомагати іншим незалежно від їхніх уподобань, то це посприє зближенню і подоланню непорозумінь. Тож, невже люди й досі незрозуміли, що вищих скарбів, «ніж мирний труд і щастя в мирнім домі», нехай зупинить смертоносний вогонь «обелісків ціла рота», що є згірколю пам'яттю про жах війни. Всі великі справи починалися з малого. І саме нам вирішувати, де жити: чи в розореній країні, а чи в квітучій, багатій та щедрій землі - матінці.

Давидова Аліна
10-А клас, ЗОШ № 5
м. Кузнецовськ

УКРАЇНА - ПРАПОРНОСЕЦЬ МИРУ

Як часто ми, люди, задумуємося над таким питанням, що для нас значить мир. Про значення миру згадується нами лише тоді, коли по телебаченню передають, що десь відбуваються військові дії, вбивають мирне населення. Ми, звичайно, пристрасно і емоційно все це обговорюємо, висловлюємо співчуття людям, але, загалом, все це виглядає пасивно. Народ наш зайнятий вирішенням своїх проблем і не дуже переймається чужими бідами. Про встановлення миру і прохання зупинити військові ДІІ обговорюється лише на рівні

президентів.

Але кому ж, як не нам, знати, що таке мир. Нам, українцям, які зазнали найбільше горе в втрат від Другої Світової війни. Ми потерпали від свавілля більшовиків, від жорстоких репресій, від абсурдного голодомору. На мою думку, війна проти українців почалась значно раніше ніж у 1941 році. Це сталося у період голодомору 1933 року, і вже з тих часів Україна стогнала від страшною голодною війни, а потім Великої Вітчизняної війни.

Ми хотіли миру, ми йшли до нього чотири кривавих роки. І цей мир настав, тільки духовно здорова нація могла вистояти і перемогти. А найголовніше, не втратила людяності, гідності і була справедливою до нападника, не відповіла злом на зло.

Покоління наших дідусів і бабусь і зараз вчить нас справедливості, чуйності, доброти, їхнє минуле назавжди залишиться взірцем встановлення миру на Землі. Але це вже Історія, а що ж ми маємо на сучасному етапі?

Україна була, є, і буде прапороносцем миру. Це вже доведено не один раз, і у наших мирних поглядах нікого переконувати не треба. Українські військові загони побували у багатьох країнах світу. Допомогали розв'язувати військові конфлікти мирним шляхом, шляхом переговорів. Наші солдати розмінювали землі в Кенії, Лівані, Боснії. Військові медики спасали мирних жителів. Наша держава споряджала цілі машинні каравани гуманітарної допомоги, медикаментів, продуктів харчування і ніколи не залишалась осторонь.

На мою думку, життя нам дане, щоб ми його прожили в мирі і спокої, щоб кожна хвилинка була наповнена приємними турботами, щоб не переводилось воно на сльози і страждання.

Воробель Любов

6-А клас

НВК «Мізоцька ЗОШ І-ІІІ ступенів-лицей»

Збережемо для миру життя

На світ родилася дитина.
Йй Бог життя дав на Землі.
З дитини виросте Людина –
Хай щасливою доля буде її.

Хай їй усміхаються зорі,
Хай мати голубить дитя,
А ми із Всевишнього волі
Збережемо для миру життя.

Друзі! Задумайтесь, яка доля чекає нас, теперішніх дітей?

Сьогодні, куди не подивитися, всюди війна, всюди незгода, всюди проблеми і сварки.

Дехто думає: «Що я можу зробити проти війни і насильства?»

Якби кожна людина постаралась не робити поганого, подружитися з ворогами, ні з ким не сваритися, берегти дружні стосунки між людьми, заводити нові знайомства, не шкодити людям, то цей світ змінився б, став кращим, добрішим. Люди дивилися б на інших як на друзів, і не сварилися б між собою.

Життя — найцінніший скарб, який дав людям Бог. Життя лише одне. І щоб воно було повноцінним, його необхідно берегти, а не витратити на безглузді війни.

Скільки людей гине під час війн? Скільки матерів залишилося без дітей, а скільки дітей без батьків? Скільки! Ніхто цього не знає, але, батьки, діти їх не забули. І вони залишаються у пам'яті людей, бо таке ніколи не забувається.

Колись, ти все це згадаєш. Згадаєш, як це було і задумаєшся. Як було важко, коли йшла війна. А що, зараз краще? Та ні, зараз теж недобре. Серед людей панує неповага.

Скільки пройшло часу? Скільки років? А війна досі продовжується між країнами. Чи довго вона триватиме? Ніхто не знає.

Ми не хочемо війни. Не хочемо! Ми хочемо миру. Так стараймося ж робити те, що допоможе вернутися мирові на Землю.

Я маленька дівчинка, я маленька краплинка серед величезного населення Землі. Але сподіваюся, що мій голос злілеться з мільйонами таких же голосів і його почують ті, хто розпалюють війни і зроблять висновки.

О, коли б ті гроші, що йдуть на війну, використати на навчання дітей, на боротьбу з хворобами, світ став би багатшим на чимало життів. Якби нагодувати та одягти голодних і знедолених - добро повернулося б. Можливо, ми завтра прокинулися б в новому світі, доброму і люблячому нас.

Я голосую за мир

Я голосую за мир!
Люди, почуйте мій голос.
Я голосую за мир!
Життям, щоб наповнився колос.
Я голосую за мир
Твердо, рішуче, тривожно.
Я голосую за мир
Так, як я тільки можу.
Я голосую за мирі
Хай згинуть війни навіки.
Я голосую за мирі
Голосуйте зі мною, всі діти.

Оліферова Яна

ВНЗ № 3 м. Костопіль

ВІЙНА - ГОРЕ ЛИХО Й ГАНЬБА НАРОДІВ

Так, війна - це біда. це горе. Немає значення, коли і де вона була: чи сто років тому, чи йде зараз, чи на другому кінці світу, чи десь поблизу. Нам дуже пощастило, що ми бачимо це лихо тільки по телевізору і чули з розповідей дідусів і бабусь.

Наші батьки добре пам'ятають війну на сході, яка була не так давно. Наших солдатів, молодих хлопців, наших батьків і їхніх друзів посилали воювати у далекий Афганістан. Багато із них полягло на тій чужій землі, багато матерів і досі оплакують синів. Цього могло б і не бути, якби... Дуже багато є якби, але час не можна повернути назад. Всі люди добре розуміють, що війна - це дуже погано, але все ж продовжують воювати, убивати один одного. Знищувати цілі поселення. Це не правильно, це ж ганьба для народів. Треба жити і насолоджуватись життям, треба творити добро і забути про зло.

Михасюк Ганна

6-В клас, ЗОШ № 19

м. Рівне

Я З РОДУ ВУСАТОГО ДІДА

Мабуть, немає у нашій Україні родин, яких би не торкнулась своїм чорним крилом страшна війна. Я народилась через 45 років після війни і знаю про неї з книг, уроків історії та

розповідей моїх дідуся та бабусь, бо війна у їхній пам'яті залишилась назавжди. І я теж пам'ятатиму, тому що це - сторіночки життя моєї родини. А з таких сторінок різних родин творяться історія нашого роду, яку ми не повинні забувати.

Батько мого дідуся Володі, а мій прадід Олександр Карпович Грицайчук, якого називали в родині Дідом Вусатим, пішов на фронт у 1944 році. Я не пам'ятаю його, бо помер він, коли мені було 4 роки. Та я бачила його фото і знаю про нього зі спогадів мами та дідуся.

Тяжка фронтова контузія і поранена нога на старості дали про себе знати, в останні рони свого життя він не впізнавав нікого і все зривався у бій. Взимку застудився, відморозив поранену ногу і помер у 1995 році, не дочекавшись п'ятдесятого Дня Перемоги.

Коли фашисти у перші дні війни окупували хутір в Дубенському районі на Рівненщині, де жив з родиною Дід Вусатий, люди перебували в постійному страху. Німці заходили до хати моєї прабабусі Франі, і вона мусила їх годувати, бо мала корову, дуже смачно готувала. Мій дід Володя згадує, як він, восьмирічний хлопчик, ховався за піч, коли приходили німці.

Дід Вусатий був дуже вправним майстром-столярем. Малограмотний, але вмів зробити й дерева без жодних записів і креслень, двері, вікна, лави, мисники, веретена, прядки-коловоротки (один в коловоротків Діда Вусатого зараз стоїть у школі, в кабінеті моєї мами в куточку народознавства - вчительки Тетяни Володимирівни, .

Одного разу, коли Дід Вусатий точив деталі до коловоротка, зайшов у хату німецький офіцер і дуже придивлявся, бо був за професією інженером. А потім через перекладача все розпитував, як складати деталі, як натягувати пас, як прясти нитку, все те детально записав, пронумерував і... купив один із коловоротків Діда Вусатого, склав у чемодан, а коли німці відступали, забрав із собою. Дідові заплатив пляшкою керосину для лампи і вовняною ковдрою. У ті голодні й холодні воєнні часи це була висока плата.

Після визволення Рівненщини 2 лютого 1944 року Дід Вусатий пішов на фронт. Був контужений і тяжко поранений у ногу. Він розповідав своїм дітям, що цілий тиждень сам повз через поле бою, серед мертвих, до санітарної частини, і вижив. Дід Вусатий мав нагороди, медалі, навіть Ордени Червоної Зірки. Мама розповідала, що прабаба Франя давала нагороди

своїм онукам, і вони ними гралися, доки, на жаль, не загубили.

А Дід Вусатий дуже не любив вгадувати про війну, ненавидів її, бо став інвалідом, все життя кульгав і був майже зовсім глухим.

А ще дід Володя вгадував, як з'явилася вночі люди, які навивали себе повстанцями, просили їсти, розпитувати, скільки німців у селі. Баба Франия годувала їх. А через день ті ж самі люди приходили у формі червоноармійців, кричали, що бабуся годувала бандитів-бандерівців і били. А ще навідувались інші люди, в темному вбранні, примушували десятирічного хлопчика Володю співати «Ще не вмерла Україна» (дід дуже гарно співав), а на наступного дня приходили перевдягнені і знову били. Так дід Володя до цього часу не розуміє, як не розуміли інші люди: хто то був, кому треба було вірити? Страх супроводжував у воєнні роки кожную людину. В 1947 році прийшли люди до хати діда Володі і забрало його бабуся Ганю, забрали у тому, в чому була -у буденній сорочці, з мокрими руками (бо саме прала білизну). Так і пропала вона, а де - невідомо і донині. Пропав і її чоловік Вацлав, утікаючи в той ведень від «чорних» людей.

Бабусі Раї, матері моєї мами, було 10 років, коли почалася війна. Її старший брат Олексій після визволення села із 1944 року воював у Кеннігсберзі. Старша бабусина сестра Надя та інші молоді дівчата, що мали по 15-17 років, робили все, щоб їх не забрали до Німеччини: псували волосся, обмазувалися глиною, сипали на тіло якісь порошки, щоб воно гноїлося і щоб фашисти гидували, не забирали їх на роботу до Німеччини.

Одного дня, коли бабуся Рая була вдома із сестрою Надею і молодшим братом Нинандром, до хати зайшов німець. Надя брудна, вся у глині, підмазувала піч і долівку, менший брат порпався у куточку, а Рая підбілювала стіни, їхня мати (а моя прабаба Ганна, на честь я неї я названа), кудись пішла. Фашист почав щось швидко говорити, розмахуючи автоматом. Діти настільки перелякались, що завмерли на місці. І бабуся Рая розповідала, що лише одна думка була тоді в голові: «Зараз вистрелить, зараз застрелять...» На щастя, німецьке «шварготіння» почув сусід, Миколай Чорний, швидко забіг до хати, почав кликати німця: «Пане, пане, ходімте, дам млеко, яйко, ходімте, тут у дітей нічого нема». І таким чином врятував мою бабуся, її сестру і брата.

Батько моєї бабусі Раї, прадід Миколай, змушений був

їздить по селу (бо мав коні), збирати у бідони молоко і завозити німцям до їхньої кухні. Люди боялися смерті, проклинати і ненавиділи фашистів і у такому страхіві жили 3 роки окупації.

Прабаба Ганна розповідала моїй мамі (бо мама виросла на бувальщинах улюбленої своєї бабусі Ганни і зараз годинами може про неї згадувати), як у їхньому селі Волошках Рівненського району німці розстріляли всіх євреїв (нині неподалік річки Горинь, на мальовничих пагорбах, поставлений пам'ятний знак). Один бідний єврей Лейба, вдівець, що мав шестеро дітей, утік у ліс, переховувався в землянці. Вночі підходив до села, і люди виносили йому хліб, бо жаліли його і дітей. І ось знайшовся один молодик, який розповів німцям, вони зловили вдівця, привели в село його та шістьох дітей. Люди плакали, благальними поглядами дивились на німців, а Лейба впав на коліна і просив пожаліти дітей. Але фашист на очах у всіх жорстоко їх усіх розстріляв. Коли мама розповідає про цей спогад баби Ганни, то теж плаче. Хіба можна таке забути?

У нас на городі в селі Олександрії, Рівненського району, біля хати прабабусі Ганни, що перейшла нам у спадок, часто можна знайти воєнні гільзи від патронів, навіть німецькі монети "пфеніги" з фашистською свастикою.

Ми з сім'єю кожен рік приїжджаємо на День Перемоги у село, йдемо до пам'ятника Невідомому солдатіві. З кожним роком ветеранів збирається біля пам'ятника все менше і менше...

Війна – страшне, криваве і жорстоке слово. Вона несе сльози, страждання і смерть. Та ми повинні пам'ятати і знати про неї, щоб не дати повторитися їй на нашій землі ніколи.

Новак Олена
3-А клас, ЗОШ № 19
м. Рівне

СПОГАД ПРО ВІЙНУ

Цю історію розповіла моїй мамі бабуся Ольга, моя прабабуся. Відбувалося це у роки війни, коли на нашу землю напав лютий ворог. Фашисти нищили на своєму шляху все. Палили будинки, вбивали старих і зовеш маленьких немовлят.

У моєї прабабусі у перші місяці війни народилася донька. Назвали її Оксаною. Це моя бабуся, мамина мама.

Коли бабусі було 2 роки, у селі стояли німці. Вони ходили

від хати до хати і забирали в людей продукти. Одного разу німці прийшли у хату до прабабусі. Набрали яєць, сала, хліба, курей. Та один німець стояв осторонь і все поглядав на маленьку дівчинку, що спала в колисочці. Він підійшов до маленької. Сів на стілець і довго довівся на неї, а потім став гірко плакати. Німець згадував про свою сім'ю, про маленьку доньку. Залишив він їх не з власної волі, його примусили іти воювати.

Німці в селі були ще тиждень. І цей німець кожного дня мовчки заходив до хати. Він ні на кого не звертав уваги. Брав на руки дівчинку, носив її, грався, колисав. Маленька Оксанка навіть посміхалася йому і щось по дитячому говорила. А коли він ішов, завжди залишав біля дитячої подушки гостинець. Це були грудочка цукру або шоколад, інколи консерва.

З цієї розповіді я дізналася, що не всі німці однакові. Одні ішли на війну вбивати і руйнувати із задоволенням. Других змушували силою. І вони ішли тільки тому, щоб не знищили їхню сім'ю.

Я думаю, що війна - це лихо для всіх і кожного і ганьба тим, хто її починає, хто хоче завоювати і підкорити інші народи.

Яким би щасливим було наше життя, коли б усі люди сказали війні: «Ні!»

Матвійчук Лілія

11-Б клас

Березнівський середній

загальноосвітній ліцей

МИР І ВІЙНА

Війна... Написала це слово - і вжахнулася. Наше нинішнє молоде покоління переосмислює по-новому історію, історію останньої війни - Великої Вітчизняної. А для наших дідусів і бабусь це слово - рана, яка ніколи не загоюється. Для них це - обірвані мрії, сподівання, плани на майбутнє. Кожен день для них міг бути останнім. І не буде вже ні радощів, ні любові, не побачать вони рідних облич. Останній промінчик надії помирає з останнім порухом душі. З життя ішли юні хлопці і дівчата, які ще зовсім не пізнали життя, А як вони хотіли жити! Жити, кохати... Їхні молоді життя обірвалися так раптово, як пелюстки з яблунь, зірвані весняним вітром. Горе війни не можна втопити у морі вдовиних та материнських сліз. Ніколи і нікому не забути плачу дітей, які ніколи більше не побачать батьків.

Війна увірвалася так раптово, затьмаривши білий світ димом пожеж, земля стала великим чорним згарищем. Це

було справжня пекло, а тих, хто з нього вийшов, можна назвати воскреслими.

Нам, представникам молодого покоління, це важко осягнути, а інколи навіть неможливо. Війна - це море крові, тисячі людських тіл, над могилами яких ніхто не заплаче, бо немає кому... Це дітки, які помирають з голоду, бо мати пішла шукати для них їжу і більше не повернулася. Це сплондровані, знівечені поля хлібів. Ниви стали полем бою не на життя, а на смерть. І заради чого? Заради високих ідей, заради нових територій, заради перемоги. Та що це за ідеї, що проповідують винищення інших народів, коли в Біблії сказано: «Не вбий». Хіба зможе земля носити тих, хто закопував живцем? Що то за перемога, шлях до якої прокладений по трупах людей?

На війну фашисти відправляли юнаків, які навіть не розуміли, чому вони мають вбивати беззахисних людей, які ні в чому не винні.

Лихо минуло, та чи не повториться воно знову? Але якщо не дай, Боже буде ще одна війна, то вона буде останньою в історії людства і наша планета Земля стане суцільною пустелею, якщо взагалі не перетвориться на космічний пил. Невже ми нього хочемо? Тому необхідно усвідомити, що ми маємо бути вдячні тим, хто ризикував своїм життям заради миру, і самі в майбутньому не повинні допустити, щоб забулося наше минуле. Ми маємо бути гарантією миру і дбати про людей, які залишилися живими в горнилі війни, бо вони по-справжньому уміють шанувати мир.

Болять рани у ветеранів:
Не забуваються їм старе,
Не забути їм рідних, коханих
Все ще в пам'яті й досі живе.
Ми приносимо уклін вам поземно
За турботи ваші й жалі,
Ваша слава не зрине даремно,
Пам'ятатимуть вас на Землі.
Адже ми народились для того,
Щоб вам берегти заповіт:
Того лиха такого страшного
Нам не можна ще раз повторить.

МИ ВІДСТОЯТИ МИР ЗУМІЄМ – І ЧОРНУ ПЕРЕМОЖЕМО ЗЛОБУ...

...Свистять кулі, безладно й стрімко ріжуть повітря, посягаючи живих лілей; наскрізь проймає терпкий запах пороху і людської крові; по всіх закутках підступно нишпорить невгамовна Смерть і з жадібно-голодним поглядом чатує на свіжі жертви...

Ні! Це не черговий «фільм жахів, де на випадок страшного епізоду можна обійтись легким переляком, нервово затуливши долонями очі. Це -реальне життя сьогодні, від якого не відхреститися, як від мари. І зустрічати його таким декому доводиться просто-таки голіруч. Жорстока відьма Війна безжалісно диктує свої неписані закони, й досі - вони в дії. У цьому ми переконуємось щодня, вмикаючи телевизор чи радіо, щоб послухати новини зі світу. А їх вистачає.

Війна...Звідки взялось це ще моторошне слово, що наробило стільки лиха? Певно, що не з доброго дива. З того часу, як людство потрясли катастрофічні світові війни, мало чого змінилось. Я маю на увазі людську душу, , яка, що парадоксально, з часом в більшості почала черствіти. Гляньмо ж правді у вічі: ось уже третє тисячоліття і, якщо мислити логічно, то переживши стільки горя, страждань, голоду й смертей, люди мали б йти один одному назустріч, берегти й любити один одного, щоб не повторилась трагедія. А що ми бачимо зараз? Впевнена, що люди минувшини, які по різному уявляли собі майбутнє, заглянувши в нього, якби могли, от приміром в 2001 рік,- вжахнулись би безперечно. Я, чесно кажучи, не відчула, щоб світ (саме в духовному плані) гідно перейшов грань нового «міленіуму». Так, не заперечую, людство багато чого досягло у науково-технічній сфері, навіть перевершило свої можливості (щодо ядерної зброї). Але, прогресуючи зовні, внутрішньо людина все-таки збідніла, осушила свою спраглу душу. Це факт і війни з їх бідами ньому доказ.

Минає місяць, рік, тисячоліття...

Закритими лишаються серця,
А душі бруду повні, зла і сміття,

Що не омиються до самого кінця.
Такі вони - тирані - людовбивці,
Бо відривають сина від батьків.
І він піде наївненьким сміливцем
На вірну смерть до гуркоту боїв.
Та знали б ви, вожді, чого їм варта
Кожнісінька матусина сльоза
Бійцям оцим, завжди готовим вмерти
За Батьківщину і за кожного із нас.
То, може, не були б такі безпечні
В той час, як проливають кров і піт
Сини, тіла яких війна нівечить,
Зате душа в них, як граніт.
На жаль, ще ллються крові ріки
І не спинити нам їх враз.
Але не опускаймо передчасно руки!
Ми можемо попередити цей лихоліття час.
Не все ще втрачено, відомо ж, що надія,
Яка б вона там не була, хоч із зерня,-
Вмира останньою й ця істина ще діє;
Живе безсмертним паростком в серцях.

Гончар Наталія
9-А клас, ЗОШ № 20
м. Рівне

У небі задумливо світяться зорі,
Напевно, що мріють в задумі про мир,
Бо бачили й смерть вони наших героїв
І до перемоги вони їх вели.
Вони бачили горе», і болі, і муки,
Що кожен солдат пережив на війні,
Вони були разом в хвилини розлуки,
І вісточку слали із фронту рідні.
При їхньому світлі могили копали
І ставили там височенні хрести
Тепер засвітило нам сонце? свободи,
Лунає салют, що тоді не дали.
Ми маємо жиги для щастя і волі,
Для радості й миру на нашій землі.
Нести у серцях –своїх вогник свободи
І не допустити нової війни.

Діяннями лукавства свого
люди перевертають демонів...

Біблійне пророцтво

Здавна відомо, що людина - істота розумна (Homo Sapiens). З появою людини на землі розпочався її розвиток. Сьогодні вчені доводять, що еволюція людства посягла кульмінації. Але прикро усвідомлювати те, що моральний розвиток не лише сповільнився, але й навпаки, почав «працювати» в зворотньому напрямку. Все частіше можна помітити, що людям знову стає близьким звіриний інстинкт - вижити за будь-яких обставин. Звичайно, я розумію, що жити хоче кожна жива істота, також розумію, що виживає той, хто сильніший. Але ж не потрібно повертатись в минуле - перетворюватись на первісну людину, яку зовсім не хвилює те, що своїми «методами виживання» вона може перейти межу людськості і, навіть, позбавити життя іншої людини. Не потрібно втрачати совісті і людяності лише задля того, щоб задовольнити свої ненаситні бажання. Тим більше, ми не знаємо, як створився світ, яким способом було створено людство і все, що нас оточує. І тепер, не маючи права втручатися в оточуючий світ, розпоряджатися життям інших істот і людей, ми з легкістю порушуємо закони природи.

Змістовним ілюстративним поповненням зо моїх роздумів є робота нашої ліцеїстки Олени Свінціцької, для якої вона підбрала слова поліської поетеси Людмили Литвинчук: «У твоїй волі, людино, - залишити по собі пустелю чи оазис...» Щодо нашого майбутнього, то можна з легкістю сказати: «Діти - наше майбутнє». На мою думку, розумна людина повинна усвідомлювати свій обов'язок і справжня призначення - створити сім'ю, дати життя іншим та навчати своїх нащадків справедливості й любові. Але найчастіше, навчаючи дітей добра, батьки самі ж створюють «стіну» для них у пізнанні світлого й прекрасного, необережно показуючи конфліктні ситуації у сімейних стосунках. В результаті виростають особи з комплексами, які пережили негаразди в сім'ї. Вони часто себе запитують: «Чому моя доля саме така? Чому в інших усе добре, а у мене не так, як у людей?» Ця особа починає з недовірою із заздрістю ставитись до оточення, тому що вона просто не розуміє, чому іншим так легко в житті, так таланить, а її щастя обходить стороною. А зло і несправедливість розпочинаються саме від заздрості. Тому що, коли людина відчуває набагато більше, ніж просто потребу в чомусь, вона

забуваю про всі моральні норми і цінності. Вона не усвідомлює того, що прагнучи посягти бажаного, незважаючи ні на кого, може наробити носить нелюдських вчинків. Звичайно, розумні батьки ніколи не допустять, щоб їхні діти ставали свідками домашніх суперечок, або ж будуть намагатися запобігати ньому, тому що це може відобразитись на психіці майбутньої особистості. Адже важливо ще з раннього віку привчати дітей добороти і дружби. Адже в підлітковий період погляди і характери вже майже сформовані. Саме від дітей залежить, яким буде майбутнє життя. Тому вже зараз потрібно виховувати людяних, справедливих духовно красивих нащадків. Звідси висновок: необхідно більше приділяти уваги моральному вихованню дітей. Виховуючи і прислуховуючись до їхніх думок, ми не лише зможемо бути впевненими, що й вони, коли подорослішають, будуть прислуховуватись і поважати наші погляди, а й зуміємо збудувати мирну, цілісну і сильну націю. є така народна мудрість: «Все, що ти зробив, обов'язково повернеться до тебе в сто крат», отже, потрібно подумати вже зараз, як ми ставимось до дітей і яке майбутнє ми хочемо мати. В залежності від бажання маємо аналогічно діяти.

У наш час зустрічаються різні люди. Одні - оптимісти, вірять в яскраве майбуття, в перемогу добра над злом. Інші - песимісти, в усьому бачать лише поганий кінець, лише негативні емоції панують над цими людьми. Та, на мою думку, найрозумніше - бути реалістом, який оцінює ситуацію такою, якою вона є насправді. Вони, звичайно, вірять в краще майбуття, але враховують і негативні факти. Завдяки таким людям, з реальними поглядами, можна хоч якось зупинити зло, несправедливість. Лише такі люди можуть справді ставати хорошими керівниками, керівниками держави. Лише вони здатні по-справжньому придумувати конфлікти, навіть у міждержавних відносинах. А якщо між країнами буде мир, злагода, взаєморозуміння, то не буде ворожнечі й війн, а отже -зла.

Сьогодні багато людей просто не мають інтересу у вирішенні проблем «війни і миру». Вони живуть лише одним днем, вони не задумуються над наслідками своєї байдужості. А причина в тому, що в людей немає такої єдності і спільної мети, яка перемогла б усе, навіть найзакореніліше зло і несправедливість. Звичайно, можна зробити вигляд, що моя хата скраю, що мені нічого не потрібно, крім мого особистого життя. Зрозуміло, кожен хоче для себе лише найкращого, але,

якщо це стає сенсом життя людини, то така особистість ніколи не принесе користі ні суспільству, ні державі. Та лише тоді, коли усі люди об'єднують свої зусилля, добро знову зможе запанувати.

Можна поставити запитання: чи варто в такий скрутний навіть для нашої держави час говорити про проблеми «добра і зла»? Безперечно, адже добрі вчинки, ставлення й відносини не лише радують, а й підбадьорюють людей в такий тяжкий період розвитку нашої держави. Тому питання «війни і миру» постає як найважливіша проблема сучасного життя.

Тож давайте будемо робити усе, щоб поведінка сучасної людини справді відповідала поведінці розумної, яка дивиться на світ розплющеними очима, яка хоче для своєї країни лише найкращого і працює на благо суспільства, яка прагне виховати таких нащадків, які б в майбутньому радикально змінили б життя і світ на краще.

Думіцька Христина

11 клас

Смизька ЗОШ І-ІІІ ступенів

ПАМ'ЯТЬ ЖИВА

Війна...

Вона увірвалась в серце нашого народу, як осколок затьмарила сонячне небо димом пожеж, стала болем нестерпним від чорних похоронок, що тисячами приходили щодня. Скільки крові пролито! Скільки сліз виплакано!

Рідна земля стала суцільним згарищем; плакали росами трави, падали чорні дерева, стогін розлягався стоголосою луною. І здавалось, що не буде кінця цьому жаху, цим мукам.

Понад півстоліття минуло з того часу, як пролунали залпи салюту на честь перемоги над лютим ворогом у Великій Вітчизняній війні. Але і зараз свято Перемоги є хвилюючим для кожної людини, з присмаком сліз.

В пам'яті людей, які пережили воєнну пору, Велика Вітчизняна війна відбилася величністю подій, які перейшли в історичну пам'ять народу, щоб залишитися в ній назавжди. Таким хвилюючим моментом нашої пам'яті стала Перемога. Звідки ці люди брали силу, що керувало їхніми вчинками. З любові до рідної землі, до свого народу.

Давно засипані окопи, загоїлись рани учасників

війни, та людська пам'ять знову і знову звертається до минулого. А що пережито - не забудеться ніколи. Нащадки завжди пишатимуться подвигом наших воїнів. Адже пам'ять про Велику Вітчизняну війну безмежна, невичерпна, вічна. повернулись додому солдати, почалась відбудова мирного життя.

Кожний рік ми святкуємо одне з найбільших свят - День Перемоги. В ці дні все вбирається квітами: земля, міста і села, люди. Скрізь чути радісний сміх. У такі дні вся наша увага зосереджена на ветеранах, на цих постарілих, вкритих сивиною бабусях і дідусях. І радісно і болісно на душі у такі дні: радісно, бо ми все ж таки вистояли, перемогли, а болісно тому, що багато з тих хлопців і дівчат, яким випало в 16 років лізти під кулі за смертю, не тому, що набридало так жити, а тому, що це був єдиний шанс вижити, так і не вернулись назад.

Не знаю, але мені знається, що саме людська пам'ять є найкращим пам'ятником усім загиблим у цій жорстокій і кривавій війні. Адже чим далі у глибину історії відходять суворі події минулої війни, тим яскравіше постає перед нами, перед зором усього прогресивного людства велич подвигу народу: Якою б страшною і чорною не була ніч, а на зміну їй завжди приходиться день.

Тож слід пам'ятати: через роки! Через віки – пам'ятати про тих, хто вже не прийде ніколи, уявити, що той птах-солдат, який грудьми прикривав рідну землю, гинув від ворогів. Слід також пам'ятати про тих, хто поруч з вами. Пам'ятати про тих, чия юність крокувала важкими дорогами війни, мерзла біля партизанського вогнища.

Поруч із вами ветерани. Сивина лягла на їхні голови, зморшки, як дороги болю, на обличчі. Їх, ветеранів, вже мало залишилось серед нас.

Вони покалічені, зранені, старенькі. Вони мають про що нам розповісти.

Отож, підемо на меморіал Слави і покладімо квіти. Вшануймо визволителів рідної землі!

Сльоза зорі стоїть над обеліском,

Сховавши клопоти людські і сни.

Сьогодні треба поклонитись низько, низько

Усім, хто не прийшов з війни.

ВІЙНА – ЦЕ ЛИХО І ГАНЬБА НАРОДІВ

Людство вступило в ХХІ століття, ХХ стало прадідів історією, Якою?.. Які віхи вписало воно в літопис? Що закарбувалося в нашій пам'яті, в пам'яті наших батьків, наших дідів і прадідів?

Жовтневий переворот 17 року і розлад російської імперії... Політ людини в космос і Чорнобильська трагедія. Голодомор 33-го і проголошення незалежності України... І радісні, і трагічні події. Однією з найбільших трагедій була і залишаються війна. Великі і малі війни, що забрали життя десятків, сотень, тисяч, мільйонів людей. Якою б за кількістю жертв, за масштабами руйнувань не була війна, вона залишає однаково страшний, вогняний слід у людських душах...

У тихому небі, над зеленими луками, летіли пили кров упирі 20-го ст. з чорними хрестами на бортах. Так починалася війна.

Війна... Це слово викликаю у всіх найжахливіші думки і найнегативніші емоції. Скільки людей згубила вона, скільки розбила серпень. Не загоїти ніколи і нічим рани туги і серця жінки, яка не почекалась з І-ої світової війни чоловіка, а з II-ої-сина. Дві світові війни вписані найжахливішими сторінками в історію всього людства. Скільки самотніх матерів, щодня виходять на дорогу, сподіваючись побачити сина. Безліч дружин і дітей, ще довго будуть шукати безвісти пропавших чоловіків і дітей і з гірким сумом нестимуть квіти до могил невідомого солдата.

Небагато зосталось сьогодні в живих із тих героїв, що так мужньо боролися за нашу землю, за наше майбутнє. І хоча минуло багато часу з тих пір, в їхній пам'яті і зараз живі ті жахливі картини минулого. Вони добре пам'ятають весь свій шлях від Києва до Берліна, кожен відвойований метр рідної землі.

Інколи наші сучасники не завжди цінують те, що для нас зробили герої війни. Вони стверджують, що якби ми програли війну, то жили б краще. Уявімо собі, як болісно чути ці речі для ветеранів. В той час вони ще зовсім діти і зрілі чоловіки віддавали свої життя за що? За краще життя, за мир, за те, щоб потім внуки дякували їм, а не нарікали на свою тяжку долю,

адже гіршої від долі тієї людини, яка прожила війну, немає. Слухаючи розповіді ветеранів, хочеться кричати: «Люди, схаменіться, що Ви робите?» Не повторюйте цих страшних помилок своїх попередників». Кожен розуміє, що війна - це ганьба і горе для кожної країни, проте вони відбуваються в наш час. І що саме дивно, що ними керують високі чини, а гинуть безневинні люди, яким мирне життя дорожче усякого багатства.

Війна... Скільки горя принесла вона і дітям. Вони пухли від голоду, замерзали від холоду, гинули від знайдених вибухівок, тремтіли від кожного шороху. Всім відомий Освенціум - концтабір для дітей - згубив мільйони дитячих душ. Війна розкидала по світу братів і сестер, батьків і дітей, дружин і чоловіків. Скільки молодих людей, повних сил і енергії, повних надій на безмарне майбуття покалічила вона. Скільки їх загинуло в концтаборах, скільки було жорстоко замучено і закатовано за прагнення жити у вільній країні з чистим небом над головою.

Війна... Тепер про неї нам мало відомо. Ми можемо дізнатися про ті страшні часи з літератури та розповідей ветеранів, яких з кожним днем стає все менше і менше. Тому шануймо їх і пам'ятаймо, що коли нема війни в нашій країні, ми - найщасливіші люди. Все пройде і забудеться, тільки не той час, коли люди йдуть один на одного із зброєю в руках.

Герасимчук Юлія
Млинівська ЗОШ № 1

НИХТО НЕ ЗАБУТИЙ, НІЩО НЕ ЗАБУТО

Стоїть старенька хата край села,
Сумними вікнами на обрії задивилась
Давно до неї стежку заросла,
Журба і туга в хаті поселилась.
Бабуся сива, наче та зозуля,
Все витягає на ослінчику синів.
Так зле пожартувала з нею доля,
Не тишить матір соловейка спів.
Війна проклята двох синів забрала,
Двох соколів рідненьких відняла.
Старенька хата наче пустка стала,
А в матері на скронях сивина.

Не по роках посивіла старенька,
А туга невимовна дойняла.
Йй би онуків няньчити маленьких,
Але на старості лишилася сама.
Та скільки ж їх таких матусь стареньких
Ще довго виглядатимуть синів...
Хай сплять вони спокійно, любі неньки,
Ніщо не потривожить їхніх снів.
Своїх героїв ми не можемо забути
Вони поклади голову за нас
Ніхто не забутий, ніщо не забуте
І нині, і навіки, й повсякчас.

Зміст

Пагута Віталій	
Я ХОЧУ МИРУ НА ЗЕМЛІ!	3
Попович Дмитро	
СОНЕЧКО ВСМІХАЄТЬСЯ	3
Гречковська Анастасія	
НІ – ВІЙНІ!	3
Бурак Настя	
МИ -МАЛЕНЬКІ ЛІХТАРИКИ МИРУ	4
Войтович Тетяна	
ВІТРОМ ПАХУЧА ЗЕМЛЯ	4
Ничипорук Ярослав	
МИР В МОЇХ ОЧАХ	4
Пасічник В'ячеслав	
ДЕНЬ ПЕРЕМОГИ	5
Крутій Катерина	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	5
Сидорук Ольга	
МИР В МОЇХ ОЧАХ	5
Бубнюк Іван	
МОЯ ПЛАНЕТА	6
Коптель Вікторія	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!	6
Ільяшенко Анастасія	
МИР	6
Міхай Віталій	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	7
Ісмаїлова Севінч	
Я ЮНА ГРОМАДЯНКА УКРАЇНИ	7
Бережицький Денис	
Я - ЗА МИР!	7
Кричильська Юлія	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!	8
Луцюк Юрій	

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	8
Радисюк Юлія	
“Я ЛЮБЛЮ СВОЮ УКРАЇНУ”	8
Січковий Андрій	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!	9
Чубик Євгенія	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!	9
Мосійчук Ярослава	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!	9
Остапчук Яна	
МИР – ЦЕ СПОКІЙ НА ЗЕМЛІ	10
Хованець Оксана	
МИ ГОЛОСУЄМО ЗА МИР	10
Жук Олена	
ПАНОВЕ, В МЕНЕ ДО ВАС МАЛЕНЬКЕ ПРОХАННЯ	11
Храпко Олександр	
Я НЕ ХОЧУ ВІЙНИ	12
Хоменко Валерія	
ЖИВА ПАМ'ЯТЬ	12
Бачічук Богдан	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!	13
Савчук Оксана	
ЧОМУ ПЛАЧУТЬ СОЛДАТСЬКІ МАТЕРІ	13
Герасимчук Ірина	
МИР В МОЇХ ОЧАХ	13
Кравчук Марія	
ПАНОВЕ, В МЕНЕ МАЛЕНЬКЕ ПРОХАННЯ	14
Якимова Марія	
БОЛЯТЬ РАНИ У ВЕТЕРАНІВ	14
Новосельська Ганна	
БОЛЯТЬ РАНИ У ВЕТЕРАНІВ	15
Ступницький Ігор	
БІЛЬ У СЕРЦІ	15
Огієвич Оксана	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	15
Клигач Юлія	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР!	16

Поліщук Іванна	
ХАЙ БУДЕ МИР!	16
Лопух Тетяна	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	17
Степанова Ганна	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	17
Дем'янчук Олена	
ХАЙ БУДЕ МИР	17
Рудика Людмила	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	18
Ярчук Анастасія	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	18
Поліщук Валентина	
СВІТ МРІЙ	19
Бардачова Аліна	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	19
Бойко Катерина	
ЯКЕ ЧУДОВЕ СЛОВО –МИР!	19
Шарапа Ольга	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	20
Вологдіна Світлана	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	20
Кусік Ірина	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	21
Железнікова Любов	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	21
Степанюк Оксана	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	21
Винник Світлана	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	22
Іщик Тарас	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	23
Лазарчук Катерина	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	23
Олещук Ірина	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	24

Вашук Ганна	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	25
Клиновий Олег	
КВІТНИ, НАША НЕНЬКО-УКРАЇНО!.....	26
Петрук Наталія	
БОЛЯТЬ РАНИ У ВЕТЕРАНІВ	27
Ковальчук Вікторія	
РІДНІЙ УКРАЇНІ	28
Ковальчук Вікторія	
А Я ОСЬ ЗНОВУ УТИКАЮ У ВЕСНУ	29
Ковальчук Вікторія	
В ДЕНЬ, КОЛИ ВЕСНА БУЯЛА І ДЕРЕВА ЗАЦВІЛИ	30
Гдовін Юлія	
ЛЮБИМО СВІТ БЕЗМЕЖНОЮ ЛЮБОВ`Ю	31
Хвещук Аліна	
ЧОМУ ПЛАЧУТЬ СОЛДАТСЬКІ МАТЕРІ?	32
Литвинова Іванна	
МАТИ І СИН	34
Литвинова Іванна	
НЕ ЙДИ ДО НАС ВІЙНО !	34
Литвинова Іванна	
СОЛДАТУ	35
ГощукОлеся	
СПОГАДИ...	36
Дзюбук Інна	
ВІЙНА - ГАНЬБА УСІХ НАРОДІВ	
Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	37
Костюкевич Юлія	
КРИШТАЛЕВИЙ ХРЕСТ	39
Євтушок Олександр	
ЧОМУ БОЛЯТЬ РАНИ У ВЕТЕРАНІВ	40
Крижановський С.	
Я ХОЧУ МИРУ І ЗЛАГОДИ	41
Сінчук Ігор	
МИР У МОЇХ ОЧАХ	42
Бойко Аліна	

Я ГОЛОСУЮ ЗА МИР	42
Юлія Береза	
ВІТРОМ ПРОПАХЛА ВЕСНА	43
Мочальська Ірина	
МИР І ВІЙНА	44
Давидова Аліна	
УКРАЇНА - ПРАПОРОНОСЕЦЬ МИРУ	46
Воробель Любов	
ЗБЕРЕЖЕМО ДЛЯ МИРУ ЖИТТЯ	47
Оліферова Яна	
ВІЙНА - ГОРЕ ЛИХО Й ГАНЬБА НАРОДІВ	49
Михасюк Ганна	
Я З РОДУ ВУСАТОГО ДІДА	49
Новак Олена	
СПОГАД ПРО ВІЙНУ	52
Матвійчук Лілія	
МИР І ВІЙНА	53
Мисливська Олена	
МИ ВІДСТОЯТИ МИР ЗУМІЄМ – І ЧОРНУ ПЕРЕМОЖЕМО ЗЛОБУ...	55
Гончар Наталія	
У НЕБІ ЗАДУМЛИВО СВІТЯТЬСЯ ЗОРІ	56
Думіцька Христина	
ПАМ'ЯТЬ ЖИВА	59
Царук Вікторія	
ВІЙНА – ЦЕ ЛИХО І ГАНЬБА НАРОДІВ	61
Герасимчук Юлія	
НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ, НІЩО НЕ ЗАБУТО	62

Матеріали учнівських громадських читань

«Я голосую за мир»

17 травня 2002 р.

Ум. др. арк. 4,5. Тираж 100 пр. Формат А5.

Верстка і дизайн

Гончаренко Я.І. 🍀

Комп'ютерний набір

Онопрійчук Г.А.

© **TeTiC.**

Видавничий центр МУ «РЕГІ» ім. акад. С.Дем'янчука

